Prijs 11 Cts.

Zaterdag 17 Mei 1941.
4e Jaargang Nr. 93.

De Misthoorn

SOCIAAL-POLITIEK WEEKBLAD

UITGAVE STICHTING DE MISTHOORN
Hoofdredacteur J. NIJSSE
Redacteuren: Dr. P. MOLENBROEK en A. v. d. OORD
Redactie en Administratie LEIDSCHESTRAAT 85; AMSTERDAM-C. — Postbus 367 — Telefoon 38895

Abonnementsprijs v. Nederland ƒ 1.25 p. kw.; ƒ 4.75 p. jaar. Buitenland: ƒ 6.— per jaar; alles franco per post. Losse nummers 11 cents. — Advertentietarieven op aanvraag Postgiro 322600 ten name van Stichting De Misthoorn.

De Nederlandsche arbeider: Neen man, jouw brouwsel lust ik niet!

Oud en nieuw Socialisme

Als een natuurlijke reactie op de liberaal-kapitalistische heerschappij in de tweede helft van de vorige eeuw en in het begin van deze eeuw ontstond een op socialistische leest geschoeide arbeidersbeweging met een uitgesproken revolutionnair karakter, die pogingen in het werk stelde om het zoo gewetenlooze en gehate regiem van den geldzak te vervangen door een stelsel, dat een rechtvaardige verdeeling van de aardsche goederen zou waarborgen. De namen van enkele harer voormannen als een Domela Nieuwenhuis en een Troelstra zullen voor altijd blijven voortleven als de herinnering aan den onbaatzuchtigen en onbluschbaren strijdersgeest, die alleen maar kan voortkomen uit de kringen van hen, die hun volk ontrecht en met den ondergang bedreigd weten en aan deze wetenschap den wil ontleenen om hieraan, met welke middelen dan ook, een einde te maken.

Thans gevoelen wij ons, meer dan ooit, verbonden aan de socialisten van die dagen, al bestaan er ook principieele verschillen met betrekking tot de ideologie. Wij weten b.v., dat een het volk verdeelende klassenstrijd nimmer tot resultaat zal kunnen leiden, doch dat wij daartegenover een organisch gegroeide klassensamenwerking moeten stellen. En wij weten ook, dat de gebondenheid aan bloed en bodem niet slechts een uitvindsel is van de studeerkamer, maar een begrip vertegenwoordigt, dat door den gezonden werker in diepste wezen beleefd wordt als de bundelende factor van de volkskracht. Doch naast dit alles is het streven van toen en nu er op gericht om den arbeider de plaats te geven, die hem toekomt: n.l. als drager van zijn volk.

Dit oude socialisme is ten onder gegaan. Niet tengevolge van een gebrek aan medeleven van de zijde van het werkende volk, maar omdat het omgebogen en misvormd werd door machten, die de nieuwe richting ten eigen bate wilden aanwenden. Mede dank zij het parlementaire stelsel kon het politieke Christendom, speculeerende op de domheid en de waarlijk middeleeuwsche bijgeloovigheid der massa, een deel der arbeiders tot zich trekken en daarmede voor den strijd onschadelijk maken. En diegenen, waarop het geen vat had, werden gegrepen door het joodsche materalisme, dat strijdgeest doodde door klinkende munt, ten deele in den vorm van goed betaalde baantjes. Zoo verdween het socialisme en maakte plaats voor de sociaal-democratie, een combinatie van bonzen en parasieten eenerzijds en een leger werkers, dat achter de flauwe glorie van reeds lang vergane idealen aanhinkte, aan den anderen kant. Van den machtigen drang naar recht, die zich geuit had in een toomeloos enthousiasme, bleef niets over dan de smakeloos-lauwe optochten op de roode hoogtijdagen.

En nu staan wij weer aan den vooravond van den socialistischen eindstrijd. En al zijn veel bijkomende omstandigheden anders dan toen, al hebben we dan ook niet meer de joodsch-liberale staatsconstructie, dit neemt niet weg, dat wij in feite tegen dezelfde machten den strijd moeten aanbinden. Het politieke Christendom, dat zich thans ernstiger belaagd voelt dan toen, omdat het weet, dat het herkend is, doet alle mogelijke moeite om in het zadel te blijven zitten en schuwt wederom niet de middeleeuwsche strijdwijze om zijn doel te bereiken. De houding van het Nederlandsche episcopaat is hiervan een voorbeeld. Daarnaast doet de materialistische geest zijn werk. Naast de goede elementen, die onze organisaties tellen, zijn ook velen onmiskenbaar bezield van den drang naar baantjesjagerij. Zij vormen een gevaar voor onzen strijd, omdat ze de burgerlijke vervlakking brengen waar de vuist behoorde te zijn.

Met het voorbeeld van vroegere pioniers voor oogen, moeten we er zorg voor dragen revolutionnair te zijn en te blijven in hart en nieren en die elementen uit te stooten, die dezen geest door hun houding in gevaar brengen. Doen wij dit niet, dan zullen we verdronken zijn voordat we water gezien hebben.

PRAKTISCH CHRISTENDOM.

Gedurende ongeveer een half jaar hebben wij, Nederlanders, een onnoemlijk aantal woorden verspild over de saamhoorigheid en kameraadschap van alle Nederlandsche volksgenooten. Ondanks deze papieren eenheid bemerkte men helaas in de praktijk niet veel anders dan dat de verschillende „kameraden" elkaar om het minste of geringste in de haren vlogen, elkaar uitscholden of beleedigden en zelfs zij, die beweerden de grootste voorstanders der Nederlandshe Eenheid te zijn, lieten niets na om deze eenheid zooveel mogelijk te saboteeren. „Onzen volksaard", verzuchtte men vergoelijkend, zooals men destijds ook altijd vergoelijkend de schouders heeft opgehaald wanneer „onze vrijheidsliefde" ontaarde in bandelooze uitspattingen.

Nu is het een niet te loochenen feit dat de Nederlander individualistische neigingen bezit. Er zijn dan ook altijd groepen geweest, die uit dezen aanleg op een of andere wijze munt trachtten te slaan en de verdeeldheid in het volk als een soort godsgeschenk aanvaardden, waaruit bijzondere voordeelen te behalen waren. Men hoeft slechts te verwijzen naar de beroemde zuilentheorie en de daaruit voortvloeiende verdeeldheid en voordeelen voor bepaalde partijen, bijv. op het gebied van onderwijs of de radio, om dit in te zien. Het spreekt vanzelf dat deze propagandisten voor een steeds scherper wordende afscheiding tusschen de verschillende bevolkingsgroepen de „Nederlandsche Eenheid" nu niet bepaald bevorderd hebben.

Toch is deze verdeeldheid op zich zelf nog niet het grootste kwaad geweest, dat zich in ons volkskarakter had ingevreten. De kanker, waaraan het Nederlandsche volk vooral in de laatste jaren steeds intenser begon te leiden was de langzamerhand ingewortelde onverdraagzaamheid. Wie het sprookje van de „traditioneele" Nederlandsche verdraagzaamheid heeft uitgevonden, is ons onbekend, doch dit is ongetwijfeld een der grootste leugens onder de vele die ons dagelijks worden opgedischt. Verdeeldheid, voortvloeiend uit een uitgesproken persoonlijkheidsbewustzijn, kan enkele goede zijden hebben, mits het echter verdraagzaamheid tegenover den andersdenkende niet buitensluit. En dit is juist onder ons volk de steeds voortwoekerende ziekte geweest, dat men zich hoe langer hoe meer in de eigen, gelijkgezinde groep van de „buitenwereld" afsloot en alles, wat tot „de anderen" behoorde, begon te **haten.** En zij, die tot deze haatzaaierij, deze telkens voortschrijdende onverdraagzaamheid tusschen kameraden van één volk het meest bijgedragen en dit bewust zooveel mogelijk hebben bevorderd, waren voornamelijk de Uitverkorenen, die beweerden hier op aarde Gods Woord te verkondigen, de verpolitiekte schijnchristenen, aardsche vertegenwoordigers van den Man, die zijn naaste liefhad méér dan zichzelven.

Het waren deze geld-christenen, die de onverdraagzaamheid tegen de arbeidende klassen predikten: het waren deze haat-christenen, die den laster en de verdachtmaking tegen elke vernieuwingsbeweging uitstrooiden; het waren deze machts-christenen, die met alle hun ten dienst staande middelen „de anderen" waren — het zijn duivelsche christenen geweest, die de zonen van één volk volk tegen elkaar opzetten, die de volken van één ras tegen elkaar in den strijd dreven.

Slechts een uitzondering maakten zij, waarop zij zich beriepen om hun „verdraagzaamheid" en hun „hoogstaande menschelijkheid" telkens weer goed ten toon te kunnen spreiden.: alles wat rassisch of geestelijk tot het **Jodendom** behoorde, werd door hen met open armen ontvangen. Joodsche pornografen, oplichters, volksvergiftigers en hun niet Joodsche geestelijke slaven worden door hen gevierd, betaald, geëerd en bewierookt. En kwijlend van schijnheilige verontwaardiging riepen zij om de wraak des Heeren over degenen, die dit vuil uit hun volksche huis hadden geveegd.

Hun „christelijke naastenliefde" beperkte zich tot hulp en propaganda voor deze emigranten en tot datgene, **wat hiermede rechtstreeks of indirect** samenhing: **hulp aan China**, ambulances voor Abessinië, steun aan Rood-Spanje, collectes voor Joodsche „vluchtelingen". Wanneer het 60.000 vermoorde Duitschers en hun nagelaten betrekkingen in Polen betrof, zwegen echter deze „christenen"; wanneer Engeland dreigde 60 millioen Duitschers, mannen vrouwen en kinderen, uit te hongeren, loofden zij den Heer — en voor de ellende van hun eigen volk, de „levensvoorwaarden in sommige streken van Drente, de armoede in bepaalde Brabantsche en Limburgsche gebieden, het „bestaan" der stempelende steuntrekkers of der onofficieele werkloozen, daarvoor haalden zij de schouders op, want **dat lag geheel buiten hun interessensfeer.**

Wij zijn ervan overtuigd, dat de komst van het Nationaal-socialisme over Europa ook in ons land in dit opzicht veel ten goede zal doen keeren. Niet alleen in theorie, doch eerst en vooral in de **praktijk.** Want om de eerste beginselen van hulpvaardigheid tegenover den eigen volksgenoot in

praktijk te brengen is het in 't geheel niet noodig dat het geheele volk Nationaal-socialistisch is of de theoretische grondslagen van deze wereldaanschouwing kent. Dit volksche socialisme zal wel beginnen met den weg te effenen, ook voor degenen die van de juistheid van dezen weg nog niet overtuigd zijn. Voor de velen, die het socialisme nog niet in hun hart hebben, is dan ook voorloopig één stap voldoende: het **bewust leeren beleven** van het woord van Christus: **Heb uw naaste lief!** Wanneer zij den zin van deze woorden ook **innerlijk aanschouwd** hebben en er niet meer tegen aan kijken als vers zooveel of tekst zooveel, dan zullen zij ook het onderscheid kennen tusschen een **aalmoes** uit ons democratisch tijdperk en het **offer, dat het toekomstig Nationaalsocialisme zal eischen als een vrijwillige plicht.** En dan ook zullen eenheid, kameraadschap en saamhoorigheid geen leege woorden meer zijn, doch levende begrippen en volksche werkelijkheden.

Oude Socialisten en de nieuwe tijd.

III.

Wat dan wèl op het spel staat.

Ondanks het verzet der oude socialisten tegen het nationaal-socialisme hebben wij de zekerheid dat hun begeesterende idealen — die ook nu nog onze **gemeenschappelijke** begeestering wekken — door het nationaal-socialisme verwezenlijkt zullen worden. Ook indien de oud-partijgenooten bij voortduring afwijzend zouden blijven. Die idealen, wij cònstateerden dat reeds eerder, staan dus niet op het spel; zelfs dàn niet. Toch achtten wij de beantwoording van de vraag, waarom dan tòch de S.D.A.P. het nationaal-socialisme bestreed, noodzakelijk, omdat er zooveel op het spel stond. Wat dan wel?

Niet meer of minder dan onze nationale eenheid en daarmee onze nationale zelfstandigheid. We zullen het probleem in een paar woorden schetsen.

Het in Duitschland geboren nationaalsocialisme, dat den grondslag legde voor o. a. een nieuw economisch en staathuishoudkundig stelsel — waarvan de kerngedachte is: **Arbeid is de bron van alle welvaart** — zal in de toekomst in elk geval **ons** deel van de wereld beheerschen. Ge kunt zeggen of dit slechts een meening is of een geloof. Ten deele is dat juist. Echter staat de werkelijkheid zoo ondubbelzinnig voor ieders oogen, dat geloof en meening daarin de sterkst mogelijke bevestiging vinden. Als nu centraal Europa, het groote, machtige, bekwame en vooral **bezielde** Duitsche Rijk het nationaal socialistische systeem drijft en draagt en de randgebieden onder contrôle van Duitschland zijn gebracht, gelooft gij dan dat deze randgebieden — dus ook Nederland — een tegengesteld gericht systeem zouden kunnen blijven volgen?

Als, verder, Nederland dus goedschiks of kwaadschiks opgenomen wordt in het nieuwe systeem en gij u wel herinnert, oud-partijgenooten, dat in dit systeem uwe idealen eens werkelijkheid kunnen worden, wat geldt dan voor u hooger, het bereiken van uwe idealen met opoffering van een ondeugdelijk middel zelf. Verkiest ge, uit baloorigheid of verkeerd begrepen trouw aan uwe voormalige partij niet den weg te gaan dien uw verstandig inzicht u wijst, dan helpt ge mee om in ons land een toestand van onrust en verdeeldheid in stand te houden. Daarbij staat ge dan zij aan zij met degenen, die hetzelfde middel te baat nemen om de vervulling van uwe oude idealen te **beletten** zoo mogelijk en anders te probeeren hoeveel ervan nog kan worden geweerd.

En dit is nog niet het ergste. Het ergste is, dat Europa, het nieuwe Germaansche Europa zoo'n kluitje Nederlandsche dwarsdrijvers niet dulden kan, zoodat wij onze nationale, vrije zelfstandigheid verliezen, neen **verwerpen!**

Gij weet misschien niet, oude socialisten, welk een gevaarlijk hoog spel ge speelt. Het is zelfs heel goed mogelijk dat ge inwendig pret hebt over de wijze waarop ge **tegenwerkt** en **lekker-niet-meedoet.**

Er zijn talrijken in uw gezelschap, wien het voortbestaan van onze nationale zelfstandigheid onverschillig is en die redeneeren: nu goed, als wij dan onzen zin niet kunnen krijgen en het bestuur niet op ons nemen, weg dan maar met die zelfstandigheid. Maar gij, die idealen hebt — en als ge die werkelijk gehad hebt, hebt ge die nòg — omdat gij liefde had voor de misdeelden onder uwe volksgenooten, gij kunt niet onverschillig zijn voor een van hunne levensbehoeften. Gij, die streefdet naar medezeggenschap, kunt dit allereerste levensrecht van een volk niet koud voorbijgaan. En toch speelt ge op een roekelooze manier met onze nationale vrijheid.

We weten het, ge hadt het u anders voorgesteld. Ge had uw hart verpand aan de parlementaire democratie en geleerd, slechts vertrouwen te schenken aan zelfgekozen mannen, van wie ge overigens dikwijls maar heel weinig afwist, behalve dat zij lid waren van uw partij.

Maar als de loop die de wereld neemt, u nu duidelijk aantoont dat ge u — menschelijkerwijze — hebt vergist, door de vervulling uwer idealen grijpbaar dichtbij te brengen, waarnaar uw systeem jarenlang tevergeefs gezocht heeft, heeft dan de ontwikkelingsgang van de wereld gelijk òf, tegen dien natuurlijken groei in, gij?

Het is volstrekt geen toeval, dat dezelfde krachten die Europa het herstel brengen, ook de vervullers van uwe idealen zijn. Gij zoudt die idealen niet zoo diep gevoelen, als zij niet lagen in de natuur der dingen, anders gezegd, als zij niet van goddelijken oorsprong waren.

Welnu, de verhoudingen die thans in Europa groeien zijn dat eveneens. En waar beide gericht zijn op den mensch als voortbrenger, zijn het dezelfde òf elkaars aanvullende krachten.

Daarom kunnen alle werkelijke socialisten met volkomen gerustheid de nationaal - socialistische ordening tegemoet zien en haar dienen en zoo maar eenmaal het nieuwe licht tot hen is doorgedrongen, zal hun ideaal voller, hun levensblijheid grooter, hun gemeenschapsgevoel dieper zijn dan deze in de oude beweging ooit konden worden..

Vrij van materialistische dwalingen zullen ze nochtans het materieele als rechtvaardige vrucht van hunnen arbeid genieten. Maar hun vreugde is daarin gelegen, dat niemand van deze vrucht verstoken zal zijn, omdat zij werd voortgebracht voor elkanders behoeften, woekeren geen bijsmaak aan gaf en de verachting van den arbeid hem niet langer bitter maakt.

VAN EEN JONGERE.

De Stadsjeugd en ons Boerendom.

Op het tijdstip dat wij dit schrijven staat ons boerendom in het middelpunt der belangstelling. Ten gevolge van de uithongerings-methode die onze vroegere „bondgenoot" er op na houdt, moet de eigen bodem voor de volle honderd procent productief gemaakt worden. De „Productie-slag 1941" is in vollen gang, en met groote interesse wacht ons volk op de resultaten.

Voor de boeren moet dit een vreemde ervaring zijn dat aller oogen op hen zijn gericht. Gedurende het verleden immers werd aan hen — zeer zacht uitgedrukt — niet veel aandacht besteed, of het moest de voedselvernietiging zijn van de honderdduizenden tonnen „overbodig" voedsel. Het was dan ook zóó, dat misschien wel 't grootste deel van ons volk geen belangstelling toonde vóór en niets afwist van het boerenbedrijf. Vooral onder de grootestadsjeugd bestond er een ontstellend gemis aan besef van de waarde van dit bedrijf voor onze gemeenschap, en door dit gemis aan besef ook een tekort aan eerbied voor ons boerendom. Een boer, dat was iemand waar je niet over sprak, op zijn hoogst een beetje geringschattend; en zijn arbeid, ach, die was niet zooveel waard.

Onze toenmalige regeering deed — hoe kan het — niets om aan die jeugd een beter begrip voor het landbouwbedrijf bij te brengen. Zoo nu en dan werden er op de scholen door vooruitstrevende onderwijzers wel eens excursies naar een boerderij georganiseerd, maar men kan toch moeilijk beweren dat daardoor de kloof tusschen beide groepen kon worden overbrugd. In één dag kan men dat niet bewerkstelligen.

Sommige jongens en meisjes beseften wèl wat het boerenbedrijf voor ons volk beteekent. Dat waren diegenen, die in hun vacanties op eigen gelegenheid in de letterlijke beteekenis van het woord „de boer opgingen" en gedurende een maand of méér op de boerderij

leefden en werkten. Dat zij een goed besef kregen van het bedrijf en een open oog voor het belang ervan hadden, is vanzelfsprekend.

Doch het aantal van deze jongelui was àl te gering. Het meerendeel van de jeugd wist hoegenaamd niets van dit alles af, en leefde in een volkomen geringschatting voor ons boerendom.

Dat er aan deze misstanden een einde moest komen was en is duidelijk. Zelfs in onzen demo-liberalen staat gingen stemmen op om tot verbetering te komen, maar het bleef bij praten. En eerst nú zal dan eindelijk de daad komen, van overheidswege.

De eerste weg waarlangs men tot een betere verhouding kan komen is de Arbeidsdienst. In den Arbeidsdienst zal den jongeman — dank zij practisch werken op het land — besef voor ons boerendom worden bijgebracht. Zèlf zal hij den grond omspitten en beploegen, zèlf zal hij zaaien en de eg hanteeren, zèlf ook zal hij meewerken met het binnenhalen van den oogst, kortom, geheel en al zal hij opgenomen worden in de gemeenschap die de bewoners van het boerenerf vormen. Het wel en wee van den boer zal hij meebeleven, en op die wijze zal hij gaan begrijpen wat het boerendom voor ons volk beteekent. Zóó zal ook de boer een beter begrip krijgen van de jeugd uit de groote stad. Want ook bij hem vindt men vaak niet het juiste oordeel over deze laatste groep. De Arbeidsdienst zal dus de bron zijn waaruit de stroom opwekt welke de band tusschen deze groepen van onze gemeenschap hecht maakt.

Enkele dagen geleden is nog een tweede mogelijkheid geopend om tot dit doel te komen. Van de Arbeidsbeurzen is de oproep uitgegaan — een oproep die ook op de middelbare scholen is verspreid — tot de Nederlandsche jeugd van boven zestien jaar, om gedurende hun vacanties zich op te geven voor hulp op de boerderij. Het is de bedoeling dat zij, die op een boerderij geplaatst worden, daar ongeveer zes weken of langer verblijven, niet om zoomaar eens de boel af te kijken, doch om zelf mee te werken. Men begrijpt natuurlijk dat deze jongelui geen eersteklas arbeidskrachten zijn, en volledig dien arbeid kunnen verrichten dien de boerenarbeider presteert, maar dat zij naar vermogen zullen moet mee-arbeiden, en dit vooral ook wat betreft den lichteren arbeid. Aan de meisjes kunnen bovendien huishoudelijke bezigheden worden opgedragen.

De voorwaarden waarop men zich verbindt zijn zeer aantrekkelijk: vrije kost en inwoning, bewassching en kleine reparaties van kleeren, en bovendien nog een zakgeld van *f* 1.— per week, terwijl de reis heen en terug gratis is.

Reeds zeer velen hebben zich opgegeven, en deze actie belooft een groot succes te worden. Men bereikt hiermee een drieledig doel. Wat het eerste betreft — de hoofdzaak — hiervoor geldt hetzelfde als bij den Arbeidsdienst het geval is. Door zelf opgenomen te worden in de boerenfamilie, krijgt de jongeman goed besef voor het belang en de moeilijkheden van het boerendom.

In de tweede plaats krijgt de boer een hulpkracht, die hij vooral in de zomermaanden goed kan gebruiken. Bij het oogsten bijvoorbeeld is iedere hulp welkom.

Voor het derde moeten wij de positie van den jongere in de groote stad beschouwen, en vooral van hem, wiens ouders geen vacantie buiten kunnen bekostigen. Na een jaar van geestelijken arbeid op school moet hij een maand of meer in de stad doorbrengen. Een gezonde omgeving is het daar niet. En in de broeikas-atmosfeer van de bedompte straten krijgt hij niet de frissche lucht die hij zoo noodig heeft; vermaak en ontspanning kan hij vaak niet in voldoende mate vinden. Dit leidt dan weer tot de in ons land zoo beruchte baldadigheid. En dit alles wordt dan nu ondervangen door bovengenoemde regeling, die dan ook van het allergrootste belang is voor onze jeugd en daarmee voor ons geheele volk.

Langs deze twee wegen — de Arbeidsdienst en het doorbrengen van de vacantie op het platteland — komen wij tot een goed begrip van het boerendom door onze groote stadsjeugd. Op deze wijze zal eens ons geheele volk doordrongen worden van het belang der woorden van den Nederlandschen nationaal-socialist Roskam: „Ons boerendom is altijd levende, altijd gevende voedselverzorger van de gemeenschap en de eeuwige bloedbron van het volk."

DIETSCHE KULTUUR.

Hoewel velen tegenwoordig gaarne spreken over de Dietsche kultuur, blijft het een verbazingwekkend feit, dat niet alleen ons volk in het algemeen, maar ook zij die beter op de hoogte moesten zijn, zoo vervreemdden van onze oude kultuur, dat zij alleen maar een vrij duidelijke voorstelling hebben van onze zgn. Gouden Eeuw. Dat deze Gouden Eeuw, in het bijzonder op het gebied van de schoone kunsten, slechts een prachtige nabloei is geweest, daarvan zijn zich slechts weinigen bewust.

Wie „Dietsche kultuur" zegt, weet dat het belangrijkste jaartal voor deze kultuur het jaar 1400 was. Omstreeks dien tijd ontbloeide er in onze lage landen op elk gebied van de kunst een werkzaamheid, die leidde tot den grootscheepschen luister eener Nederlandsche schoonheidswereld, die ruim drie eeuwen de Europeesche landen voorzag van muziek, schilderkunst, bouwkunst, beeldhouwkunst, tapijtkunst, edelsmeedkunst en wat niet al. Dit tot verwondering en bewondering van alle omwonende volken.

Wat de schilderkunst betreft, volstaan velen met eenige kennis omtrent Rembrandt, Frans Hals, Rubens, Vermeer. Maar inderdaad, ook Jan van Eyck, Rogier van der Weyden, Hugo van der Goes, Hieronymus Bosch, Pieter Brueghel en enkele anderen zijn niet onbekend. Dat er echter sedert 1400 een buitengewoon sterke traditie inzette, die ruim drie eeuwen duurde, en waarnaar de modernen steeds weer teruggrijpen, dat is nog lang geen algemeen inzicht.

Zelfs hooggeleerden toonen niet te weten, dat er een Nederlandsche muziek en een Nederlandsche beeldhouwkunst is geweest, die de gelijke minstens waren van de beste in het buitenland.

Namen als Dufay, Josquin, Willaert, Ockegem, Orlando di Lasso, Clemens non Papa (ter onderscheiding van den Paus van dien naam), Obrecht, Sweelinck, het zijn enkele Nederlanders van de velen, die een muziek hebben gebouwd, waaronder die der grooten als Palestrina en Bach niet denkbaar is. Bijna twee en een halve eeuw lang heerschte de Nederlandsche muziek. En toch is er de hardnekkige legende, dat er geen groote Nederlandsche muziek geweest is.

Een zelfde legende bestaat er over onze beeldhouwkunst. Mogelijk weet men van Claus Sluter. Dat deze Haarlemmer meer dan een eeuw voor den grooten Italiaan Angelo voortreffelijke, door en door Dietsche, beelden schiep die de vergelijking met Angelo's werk glansrijk doorstaan, dat weet vrijwel niemand, evenmin als het feit bekendheid heeft, dat zijn invloed op Rodin onmiskenbaar is, terwijl Sluter dan nog de meerdere blijkt.

Maar de grootste van alle Nederlandsche beeldhouwers, Nicolaes Gerhaert van Leiden, de voortzetter van Sluter, wie heeft over hem gehoord? Hij is de Jan van Eyck der beeldhouwers. In hem vindt men alles, wat lateren als eersten meenden te brengen.

Dan zijn er Jan van Bologna, A. de Vries, Hubert Gerhard, Artus Quellien, Hendrick de Keyser, om er maar enkelen te noemen. Hun werk vindt men in geheel beschaafd Europa, zij bepaalden het tempo.

Onze bouwmeesters: Iedereen kent J. v. Campen en P. Post. Toch waren zij de mannen, die de Grieksch-Italiaansche stijl deden zegevieren in ons land. Lieven de Key is veel volkscher.

Een aanhaling uit het werk van Georg Dehio „Geschichte der Deutschen Kunst" volsta hier: „Man kann sagen, dass damals alle baltischen Küste, die dänisch-schwedischen, ebenso sehr wie die Deutschen, in der Kunst eine holländische Kolonie waren."

(„Hollandsch" beteekent hier „Nederlandsch", d.w.z. Zuid en Noord).

Wat de tapijtweefkunst betreft: men kan wel zeggen, dat deze zeer belangrijke kunst van het vlak een Nederlandsche was, tot diep in de achttiende eeuw. Met weversdynastieën als de families De Pannemaker, Reyniers, Geubels, Van den Hecke, Leefdael, moesten leerlingen van de volksschool even vertrouwd zijn als met de Trompen en de De Ruyters.

Duizenden zullen dezer dagen voor het eerst gehoord hebben van den Vlaamschen edelsmid Memling, omdat hij de vervaardiger was van een der kostbaarste uit Spanje verdwenen kunstschatten. Dat er tallooze beroemde Nederlandsche edelsmeden geweest zijn, wie wist dat? Maar het zij genoeg.

De groote schuldige aan deze onbekendheid met onze oude cultuur is het onderwijs.

De oorzaak: we zijn internationaal. Onze kultuurgeschiedenis begint met de Renaissance, en die dan nog gezien als Nederlandsche schoonheid onder den invloed van de Grieksch-Italiaansche. Verder zijn we „specialisten". We hebben onlangs nog het geredekavel beleefd omtrent leerstoelen in de Vondel- en in de Bilderdijkkennis. Noodig is, dat er kome een leerstoel in de Dietsche kultuur. We hebben behoefte aan een hoogleeraar, die de geheele Dietsche kultuur als volksche kultuur kent. Een staf van medewerkers, een muziekhistoricus, een kenner van onze bouwkunst enz. dienen zich om hem heen te scharen. De studeerende jeugd aan onze hoogescholen, de toekomstige leeraren in Nederlandsche taal en letterkunde en vaderlandsche geschiedenis vooral, moeten een geheel andere opleiding krijgen. Geen leeraren worden meer op onze Middelbare scholen losgelaten, die niet in staat zijn waarlijk les te geven in onze geheele Nederlandsche kultuur. Het spreekt vanzelf, dat de boeken voor hooger, middelbaar en lager onderwijs grondig dienen te worden herzien, liefst vervangen door andere, die nog moeten worden geschreven.

Leiden, onze oude, wat ingeslapen universiteitsstad, zou het voorbeeld kunnen geven.

Kennis van onze kultuur zal het volksche bewustzijn in onze jeugd doen herleven.

En dan zullen ook de oogen opengaan voor het vele schoons, dat nu nog door onze armoe-lijdende kunstenaars geschapen wordt.

Want deze waarheid is een onomstootelijke; op elk gebied van kunst kan het Nederlandsche volk alles, mits het zich van eigen scheppingskracht weer bewust wordt.

Wij waren, en we zijn nòg, één der rijkste en sterkste Germaansche volken naar den geest.

Swaab de Beer in de Wielersport.

Machtswellust en Ehrenwahnsinn!

Vijf en twintig baantjes!

Een lezer schrijft ons: „Het is geen flauwe naamsverdraaiing, maar bittere ernst, dat Swaab de Beer in de wielersport Baab de Zweer wordt genoemd. Want, zoolang deze arrogante jood, die voor de wielersport een vloek is, zich met wieler-aangelegenheden bemoeit (en dat is helaas al meer dan 35 jaar) is hij de booze zweer in deze tak van sport geweest. En daarom doet het allen, die te veel karakter bezitten om zich tot knecht van dezen aan hoogmoedswaanzin lijdenden jood te verlagen en zich liever aan broodroof, laster en benadeeling van goeden naam bloot stellen dan zich als hongerige, kruiperige honden te laten sussen met de kluiven die deze wielercharlatan om zich heen strooit, onuitsprekelijk genoegen, dat nu eindelijk eens terdege de aandacht op den heerschenden wantoestand in de wielersport wordt gevestigd. Zal dan eindelijk recht geschieden? Recht, dat vroeger ver was te zoeken!? Swaab immers was oppermachtig. Met 'n jonkheer Isaac van den Berch van Heemstede als knecht en spreektrompet (een man aan wiens uiterlijk en aan wiens vele Isaac's, Barbara's, Sara's, Rachel's en 'n Teixeira de Mattos in de familie men niet zou zeggen, dat hij geen jood is); met 'n Elias als zakenvriend, met 'n Belinfante als juridisch adviseur en nog vele joden en jodenknechten om en achter zich, plus nog de vele joodsche vrienden die als journalisten bij de dagbladen en tijdschriften óf zijn partij trokken óf zijn wandaden verzwegen en tegenover ieder die daartegen in opstand kwam de welbekende wurgpolitiek toepasten; last not least met den jodenknecht Koot als redacteur van het officieel orgaan der Ned. Wielren Unie. (Koot, die hongerig aanviel op dat, hem door Swaab en zijn satellieten toegeworpen, redacteurschap hoewel hij wist, dat het listiglijk wegwerken van den oprichter-redacteur Bosch van Drakestein niet anders dan broodroof was, uitsluitend gepleegd om den heer Bosch het bekend maken van de waarheid betreffende de wantoestanden in de wielersport te beletten), met dat heele leger om zich heen was Swaab onaantastbaar. Liever zag deze uitgelezen schare de geheele wielersport ten grave dalen, liever bleven de heeren Swaab's medeplichtigen dan, terwille van de sport en terwille van den vrede in de wielersport, den joodschen dictator aan den dijk te zetten.

Hoe die man toch aan al die macht is gekomen? Wel, toen Swaab's wielrennerschap op een hopeloos fiasco was uitgeloopen omdat men nu eenmaal in een zware sport niet met foefjes kan winnen, maar werken en hard werken moet, iets waar een rasechte jood als Swaab geen kaas van heeft gegeten, begon hij zich in clubs en bonden in te dringen. Was men daar niet van hem gediend, dan luidde het: „O, dat zijn antisemieten!" Het woord „antisemitisme" was Swaab's tooverwoord. Daarmee drong hij zich overal in, daarmee verklaarde hij steevast hoe het kwam, dat hij overal weer werd uitgesmeten en daarmee had hij altijd alle joden en verblinde niet-joden op z'n hand.

En zoo heeft Swaab tenslotte, na een eindelooze reeks foefjes met een reuzefoef tot besluit en dank zij de blindheid en onbenulligheid der bestuursleden van de N.W.U., zijn levensdoel bereikt en werd dictator in de wielersport. Met den jood Belinfante samen maakte hij een reglement, dat zóó sluw in elkaar zat, dat alleen hij — Swaab — en zijn knechten stemrecht hadden. De rest, waaronder bijna alle oude rotten, clubleiders en verdere insiders werden voor goed uitgeschakeld. Ware sportvrienden maken zoo'n reglement voor hun bond graag voor niets. Dit reglement kostte **duizend gulden**, uit te betalen aan Belinfante. En toen die foef met dat reglement óók al was gelukt, begon het lieve leventje!

Hoewel de renners, behoudens een enkele uitzondering, tot de arbeidersklasse behooren, werden de prijzen voor lidmaatschap en voor rijvergunningen (licenties) dolzinnig hoog vastgesteld. Werd er geklaagd (en dat gebeurde bij herhaling) dan beten Swaab of zijn knechten den klagers toe: **„Kun je niet betalen? dan moet je ook maar niet rennen!"**

Geld moest er zijn, heel veel geld! De sport was bijzaak; het geld was hoofdzaak. In alle mogelijke en onmogelijke potjes werd het bijeengeschraapte kapitaal gecamoufleerd. In de Utrechtsche Courant heeft de heer G. Bosch van Drakestein met officieele cijfers uitvoerig en zoneklaar aangetoond, dat in den korten tijd van haar bestaan de Ned. Wielren Unie kans heeft gezien rond 120 duizend gulden te veel uit te geven. Niet **uit** te geven, maar **te veel** uit te geven, over den balk te gooien dus. Het record bereikte Swaab toen hij **in slechts twee zomers**, die van 1935 en 1936 niet minder dan **2600 pop** om zich heen liet rollen voor selectie en training van een handjevol amateurs, die al lang getraind **en geselecteerd waren.**

De N.W.U. was geen sportbond meer, doch 'n luguber zaakje waarbij baantjesjagerij en goochelen met groote bedragen hoofdzaak waren. De sport was geen doel, doch middel om de affaire aan den gang te houden. **Tegen knoeierij bij wedstrijden, combine der renners, voor concurrenten levensgevaarlijke trucs, bedrog van het publiek, zesdagenzwendel, het toedienen van vergiften aan renners, het kapot maken van het amateurisme enz. werd niets gedaan. Sterker: het werd bewust toegelaten en er werd zelfs aan meegewerkt.** Alles draaide om Swaab's amateur-team; want dat was immers het middel bij uitstek om de duiten met handen vol te kunnen laten rollen. Swaab zelf deed alles voor „nhiks"! Zelfs het afsluiten van een zgn. regenverzekering bij kampioenschapswedstrijden deed hij voor „nhiks". De premie moest immers worden uitbetaald aan een of ander familielid van Swaab, dat met de heele zaak niets had te maken gehad....

Pagina's vol zijn over dat alles te schrijven. En zoo kwijnt onze geheele wielersport al sedert vele jaren onder het ondragelijk juk van dien onverteerbaren jood. Talloozen hebben de wielersport vaarwel gezegd, liever dan naar Swaab's pijpen te moeten dansen. Van de ruim 50 wielerbanen zijn er nog maar enkele overgebleven; veruit de meeste van de Nederlandsche clubs zijn niet bij de N.W.U. aangesloten; de beste en meest bekende wielervrienden zijn geen lid der N.W.U.; inplaats van 4 à 5000 leden telt de N.W.U. er slechts rond 250; het officieel orgaan, dat vroeger een fraai en veel gelezen blad was, is, onder de leiding van den wielersport-vreemden jodenknecht Koot tot een vod gedegradeerd en zoo is, voor ieder die niet, evenals Lotsy, blind **wil** zijn, overal in de wielersport het vergevorderd verrottingsproces aan te wijzen.

Maar.... en dat is voor Swaab, na de duiten en in verband met de duiten en in verband met zijn ziekelijke eer- en heerschzucht het voornaamste: hij „de jood", is koning van de Nederlandsche wielersport.

Ja 't is wáár: op een der eerste vergaderingen riep Swaab, zich op de borst slaand uit: „Dhie whielrenunie mijneheeren, dhie is van mhij!"

Swaab had niet minder dan 25 baantjes in de wielrenunie en nog 9 baantjes waren in handen van andere joden.

BINNENLANDSCH OVERZICHT.

10—15 Mei.

Op het oogenblik, lezer, dat U dit nummer van ons blad onder oogen krijgt, zullen de dagen van 10—14 Mei weer achter ons liggen; anderzijds moeten wij ons Overzicht afsluiten op een tijdstip, dat wij nog niet weten welke de houding van ons volk in deze dagen zal zijn. Wij hopen er het beste van, ondanks de „kettingbrieven" die hier en daar de ronde hebben gedaan en waarin tot zeer uitzonderlijke demonstraties werd aangespoord. Ongetwijfeld zijn het moeilijke dagen; dagen van pijnlijke herinnering vooral. Maar er gaapt een afgrond tusschen het in stilte deelnemen aan een pijnlijk nationaal gedenken, waarbij in het bijzonder de gedachten uitgaan naar de graven van onze gevallen soldaten, die op den Grebbeberg en in de Peel de eeuwige slaap des rechtvaardigen slapen naast de gevallen Duitsche soldaten, tegen welke mannen van Germaanschen bloede als zij, een misdadig regime hen tot zinloos verweer opriep, en het uitbuiten van de smartelijke gevoelens die daarbij natuurnoodwendig opkomen, tot redeloozen, peilloozen haat.

Wij hopen oprecht op dit thema in ons volgend overzicht niet terug behoeven te komen. Het zou een bewijs zijn, dat in deze dagen de waardigheid het zou hebben gewonnen van den blinden haat. Voor ons, nationaal-socialisten, zijn het dagen van tweeërlei gedenken: Het nationale lot, dat ons met sterke banden aan eigen volk bindt, strijdt om den voorrang met het persoonlijk lot, waaruit wij in die dagen, dank zij den snellen opmarsch der Duitsche troepen, zijn verlost. De bestiale waanzin die zich van regeering en officieele instanties — later helaas ook van breede lage van ons belogen en bedrogen volk — had meester gemaakt, sleepte duizenden der onzen naar de gevangenissen en kazernes — tot in de hel van Calais. Wie in de revolver of het machinegeweer van een grijnzenden jood of dolgeworden burgerwachter heeft gezien, beziet den fantastisch snellen opmarsch van Hitler's soldaten uiteraard uit een eenigszins anderen gezichtshoek dan zij, die oorspronkelijk geloof hechtten aan een „vertrouwde stem" door den aether, die hen vertelde, dat onze troepen de Duitschers bereids tot voorbij Aken op de hielen zaten. Voor hen werden de voortstormende Duitsche troepen — hoe tragisch het ook in de kern van de zaak moge zijn, waar deze toch aanstormden op kinderen van óns volk — de bevrijders, die hen van een wissen dood uit de klauwen van joden en jodenknechten hebben gered.

Indien de furie tegen nationaal-socialisten en allen die er zelfs maar voor werden aangezien 24 uur langer had geduurd, zouden wij voor het leven van duizenden onzer geestverwanten geen sous meer hebben gegeven. Thans hebben 10 mannen er het leven bij ingeschoten, dan zouden het ongetwijfeld honderden, wellicht duizenden zijn geweest. Hitlers troepen hebben Nederland voor een verschrikkelijken Bartholomeusnacht tegen eigen vleesch en bloed bewaard. Eenmaal zal ons volk daar dankbaar voor zijn. Dankbaar, dat de geschiedenis van een der pijnlijkste voorvallen in zijn historie, zich niet herhaalde.

Wij komen in den Haag nog wel eens langs de Plaats. Daar staat het standbeeld van Raadspensionnaris Johan de Witt. Het is een standbeeld ter waarschuwing tegen de volksverblinding, die ook in de Meidagen van 1940 hoogtij vierde. Bijna cynisch doet het randschrift aan: „Hij was een voortreffelijk Hollander", wanneer men bedenkt, hoe hij door „verdraagzaam" Nederland uiteengescheurd is....

Het is een goede gedachte geweest van de N.S.B. aan den vooravond van den 10en Mei, die Nederlanders en Rijksduitschers die in de oorlogsdagen geïnterneerd zijn geweest, opnieuw, zij het onder heel andere omstandigheden, tezamen te brengen. Het opschrift van de gedenkpenning die te dezer gelegenheid aan de ex-geïnterneeden werd uitgereikt is treffend in kortheid, juist omdat het in die enkele simpele woorden het verleden, heden en toekomst samenvat. „Dietschers en Duitschers — samengedreven door het lot - vereend in gevaar - verbonden in de toekomst."

Samengedreven door het lot — inderdaad, daarvoor hebben zelfs onze bitterste vijanden gezorgd, die tevens de bitterste vijanden waren van het nieuwe Duitschland van het nationaal-socialisme.

Vereend in gevaar — dat zijn onze vrijwilligers, die „ergens aan het oorlogsfront" met de wapenen in de vuist en in België en Frankrijk met hun arbeidskracht, schouder aan schouder met onze Duitsche broeders, den gemeenschappelijken vijand van het Europeesche geluk en den vrede bekampen. Verbonden in de toekomst — is het lichtende, Germaansche ideaal, dat ook de welvaart en het leven van ons volk voor alle tijden veilig stelt. Zóó willen wij de trieste periode 10-15 Mei 1940 herdenken, om er de kracht uit te putten met vernieuwden moed de toekomst tegemoet te gaan.

De huurder beschermd.

Hoewel niet in den oorlog betrokken, had het gezegende parlementair-democratische Nederland in allerhande commissies en kamers zóó langen tijd noodig om in de mobilisatiejaren 1914-1918 met een „Huuropzeggingswet" op de proppen te komen, dat het jammerlijke beestje reeds vrijwel alle effect verloren had op het oogenblik, dat het op de veel geplaagde huurders werd losgelaten. Tegenwoordig gaat zooiets vlugger! Reeds in December 1940 is het Huurprijsbesluit uitgevaardigd, dat o.m. huurverhooging verbiedt, tenzij daaraan een verbetering van het perceel zou zijn voorafgegaan. Dit laatste nu gaf den verhuurder zóóveel armslag, dat opzeggingen nog in groote getale voorkwamen. Menigeen zag reeds met angst en vreeze, den eersten Mei tegemoet. Aan deze zorgen, die te zwaarder waren, omdat er in bepaalde steden en gewesten gerust van een kleinen woningnood gesproken kan worden, zijn nu uit den weg geruimd, door het „Huurbeschermingsbesluit 1941".

De zorgen — dat zijn zeer beslist niet de gevolgen van eigen zorgeloosheid. Wie zijn huis onbehoorlijk gebruikt of zonder harde noodzaak huurschuld maakt, kan er ook nu nog uitgezet worden. Ook als de eigenaar het huis zelf noodig heeft, en zijn schade bij niet betrekken grooter is dan die van den huurder bij vertrekken, kan ontruiming worden geëischt. En vervolgens uiteraard bij vordering van overheidswege.

Definitief uit zijn de opzeggingen echter, die geschieden om politieke redenen en plagerij, omdat men voor een kwastje verf op de deur ƒ5.— per maand meer zou moeten betalen enz. enz. In al deze gevallen beslist de kantonrechter, die de opzegging kan afwijzen. Zoo zal hij geen toestemming tot ontruiming geven, indien de huurschuld buiten de schuld van den huurder is opgeloopen (b.v. door onregelmatige loonuitkeering en tijdelijke werkloosheid); en wanneer de schuld meer dan één maand huur bedraagt alleen dan, wanneer de economische toestand van beide partijen in aanmerking genomen, geen tijdige betaling kan worden gevorderd.

Dat dit besluit een sterk socialen inslag heeft, blijkt ook uit art. 5, waarin bepaald wordt, dat de rechter zelfs bij toewijzing van de vordering nog kan bepalen, dat de termijn van ontruiming met twee maanden verlengd wordt, zoodat de huurder ruimschoots gelegenheid heeft naar een ander huis uit te zien.

Ook het artikel (8) betreffende de kostenverdeeling ademt denzelfden geest. Heeft de verhuurder een, door den rechter erkend, sterk economisch belang bij de ontruiming, dan kan hij gedwongen worden de verhuiskosten geheel of ten deele te betalen. Brave, burgerlijke huizenbezitters zal zulk een bepaling nog wel een tijdje als helsche ketelmuziek in de ooren klinken. Toch springt bij even nadenken het sociaal-rechtvaardige ervan terstond in het oog. In zulk een geval immers, zou de verhuurder alleen maar de vruchten plukken van de ontruiming, en den (doorgaans economisch zwakkeren) huurder alleen de lasten voor zijn rekening krijgen. Het behoort tot den volmaakt verleden tijd met de belangen van den economisch zwakkere géén rekening te houden en hem onbeschermd over te leveren aan de nukken van den economisch sterkere. Hier is aan een euvel paal en perk gesteld, dat reeds al te lang kon voortwoekeren.

En het is gedaan met de snelheid, die onzen dynamischen tijd kenmerkt. Onze juristen van het oude regime hadden minstens zes commissies noodig gehad om het in drie jaar zoo ver te krijgen, als hier met één pennestreek is tot stand gebracht.

Het Besluit is simpel en eenvoudig. Maar is eenvoud niet het kenmerk van het ware?

BUITENLANDSCH OVERZICHT.

Weer is het Mei-maand, weer is het de tijd der groote politieke en militaire beslissingen. Het nieuwe groeit en laat zich niet onderdrukken; het oude sterft en wordt slechts door verblinden betreurd. Onze gedachten zijn in deze dagen vanzelfsprekend teruggegaan naar Mei 1940. Wij hebben door dien terugblik zeer in het bijzonder gelegenheid gehad dezen oorlog **groot** te zien en dezen tijd te beleven als een **grootschen** tijd. Niemand kan in deze dagen ontsnappen aan de behoefte, een vergelijking te trekken tusschen den toestand nu en op 9 Mei 1940. Welk een verschil! Hoe hecht en krachtig staat daar het Duitsche Rijk en zijn weermacht, hoe veilig is zijn politieke en militaire positie, hoezeer heeft het naar alle deelen der wereld politieke bruggen geslagen en geniet het het vertrouwen van machtige vrienden en tal van bondgenooten! En daartegenover het Britsche Empire, dat door Churchill naar den afgrond wordt geleid. Hoe is het mogelijk, dat nog zoovele verblinden in ons land niet inzien, dat in het afgeloopen jaar de Duitsche stellingen steeds sterker en het nieuwe Europa volgroeider is geworden, terwijl de Britsche macht is ingeslonken en zelfs niet meer toereikt om de levenswegen over den Atlantischen Oceaan open te houden! Engeland zal vernietigd worden en het nieuwe Europa zal worden opgebouwd door de Germanen en hun bondgenooten!

Zoo staan de zaken in deze Meimaand 1941, en hetgeen ook weer in deze dagen geschied is, is daar een indrukwekkende bevestiging van. Wie had kunnen denken, dat de Duitsche weermacht zóó harde slagen zou uitdeelen? Zeker hebben de Britten het niet gedacht, toen zij dien zomer vorig jaar, na de nederlaag van Frankrijk, niet het beroep van den Führer op hun gezond vertsand hebben beantwoord, maar integendeel overgingen tot een onbeperkten luchtoorlog, en daarmede de felste tegenmaatregelen, waartoe de Führer eerst na maanden besloot, noodzakelijk maakten. Thans gaat in Engeland de eene stad voor de andere na in puin, havenplaatsen en industrie-centra, de verkeerswegen te land en te water worden onderbroken, geen schip is meer veilig op de wereldzeeën, de hongersnood staat in Engeland voor de deur. Waarlijk, de Britten worden gestraft met hun eigen medicijn!

Churchill: in 1943....

Laat ons eens nuchter de feiten bezien, zooals deze bevestigd worden door de verklaringen van niemand anders dan den Britschen premier, den stokebrand Winston Churchill.

Deze heeft onlangs in het Lagerhuis verklaringen afgelegd, welke hierop neerkomen: Als de Ver. Staten gauw en goed helpen, zullen wij ons wellicht kunnen staande houden in 1941 en 1942, en wellicht in het jaar 1943 eenige verbetering in onzen toestand kunnen zien!

Deze woorden stemmen volkomen overeen met die van wijlen Neville Chamberlain, bij het uitbreken van den oorlog, dat het Engelsche volk moest rekenen met een oorlog, welke tenminste tot 1943 zou duren; eerst dan zou Engeland er „een eind aan kunnen maken"! Maar sinds Chamberlain die woorden sprak, is er heel wat veranderd! Sindsdien is Polen van de kaart weggevaagd, Noorwegen, Nederland, België, Frankrijk zijn bezet, Joegoslavië is door de Angelsaksers in het verderf gestort, Griekenland door de as als Britsch bolwerk uitgeschakeld. En in dien tijd zijn bovendien de Britsche havens en industriesteden grootendeels in puinhoopen veranderd, en zijn vele millioenen tonnen scheepsruimte naar den bodem der zee gezonden.

Zou Chamberlain nog spreken van een oorlog met een voor de Britten succesvolle wending in 1943? Heeft Churchill werkelijk de overtuiging, dat er in 1943 nog een Engeland zal zijn, dat dan met „wellicht" eenige kans op succes stand houdt tegen de Duitsche aanvallen? Wij zijn overtuigd van niet. Wij meenen, dat Churchill, de volksmisleider, alleen maar tracht de Britten nog even zoet te houden met een paar leugens. Want niemand kan beter dan de Britsche premier weten hoe noodlottig voor Engeland de maanden, ja jarenlange ononderbroken scheepsverliezen zijn. Millioenen tonnen onvervangbare scheepsruimte zijn thans vernietigd, het Balkan-avontuur kostte nog een extra millioen ton, de nieuwbouw der Ver. Staten en der Dominions kan geen gelijken tred houden met de verliezen. De Britsche scheepvaart wordt langzaam maar zeker gestremd, verlamd en verteerd, tot zij stil ligt. En dan....., dan is het einde daar. Hoe dit einde komen zal, verrassend of langzaam, wie durft het voorspellen? Maar dat het einde komen zal met de vernietiging der oorlogsophitsers, dat het komen zal met den ondergang van het plutocratische Brittannië, dat staat volkomen vast.

Britsche leugens.

Bekend is het uit den wereldoorlog, hoe begin 1917, toen de Ver. Staten aan den oorlog gingen deelnemen, de Amerikaansche admiraal Sims in Londen kwam, bij de Britsche Admiraliteit, om als vertrouwd bondgenoot van den **werkelijken** toestand op de hoogte gebracht te worden. De Britten gaven hem de echte verliescijfers, in plaats van de door hen officieel bekend gemaakte. Het bleek, dat de Duitsche opgaven volkomen klopten, en dat de Britten driemaal zooveel scheepsruimte verloren als zij officieel erkenden!

Admiraal Sims schrok, niet wegens de Britsche leugens maar wegens den ernst van den toestand. „Maar als dat zoo doorgaat, verliest U den oorlog!" riep hij uit. „Inderdaad", erkende Lord Jellicoe, de Britsche bevelhebber ter zee, „als dat zoo doorgaat verliezen wij den oorlog." Het ging zoo niet door. De oorzaken daarvan zijn bekend. De strategische positie van Duitschland was niet te vergelijken met de huidige, nu Duitschland de Noorsche en de Kanaalhavens beheerscht, en bovendien ontbrak toen een slagvaardig luchtwapen, dat de Britten op hun eiland kon treffen. Zoo kon toenmaals Amerikaansche hulp wèl nuttig effect hebben. Maar thans gaat de berekening der Britten, die weer speculeeren op Amerikaansche hulp, niet meer op. Duikbooten, schnellboote, slagschepen en vliegtuigen vernietigen in gemeenschappelijke actie al wat zich in de Britsche wateren en in de Britsche havens durft te wagen. Niet alle schepen ineens natuurlijk, maar langzaam maar zeker toch alle schepen, die ter beschikking der Britten staan. Want **alle werven der wereld bijeengenomen zijn niet in staat de verliezen goed te maken, welke de voor Engeland varende scheepsruimte maandelijks te lijden krijgt.**

Engeland stort in den afgrond.

Waar ter wereld men ook het oog slaat op de positie der Britten, overal gaat het hen slecht. Het Europeesche vasteland sluit zich met den dag nauwer aaneen tegen de Angelsaksisch-Joodsche uitbuiters. Russen en Japanners letten op hun eigen belangen en laten zich niet voor het Britsche karretje spannen, Portugal en Spanje verweren zich tegen de aanmatigende Britsche voogdij-pogingen. In het Nabije Oosten komen de Arabieren en hun Mohammedaansche geloofsgenooten van ander ras en stam in opstand tegen de Britsche overheersching. Indië roert zich, de Dominions zoeken het houvast in de Ver. Staten instede van in Engeland, omdat het moederland hun geen hulp en steun meer bieden kan. Het Empire valt uiteen. Op de ruïnes groeit het nieuwe leven. Door de duisternis van het heden, door storm en strijd, groeit het nieuwe Europa, de nieuwe sociale en politieke wereldorde.

Arbeiders, uw vijanden zitten in de Unie!

E.D.D. beheerscht de straten onder leiding van den jood. Aziatisch-jiddisch haten geeft de leuze: Slaat ze dood!

Door de Duitsche socialisten zijn de Dietsche snel bevrijd en de laffe terroristen brengen zich in veiligheid.

HET JOODSCHE VRAAGSTUK XXIV.

De Joden in Nederland in de 19e en 20e eeuw.

Hardroerend liet Kimenes Pereira zelfs in 1766 in het Nederlandsch zijn dichtader vloeien ter gelegenheid van de meerderjarigheid van Prins Willem V, waarbij hij dezen „Leeuwenwelp" bezingt en eindigt met de woorden:„

„Zoo loven wij gestaag in kleurlijk maatgedicht,
Oranje en Nassaus deugd ten hoogsten top gerezen."'

(Br. en Fr. blz. 460.)

Dat het den Joden gedurende de 17e eeuw hier te lande buitengewoon goed was gegaan, blijkt wel uit het feit, dat aan het einde van dat tijdvak de vorstelijke buitenverblijven der Portugeesche Joden te Amsterdam en den Haag zich uitstrekten van Zuilen af tot in Vreeland (Vechtstreek) en op het buitengoed „Luxemburg" te Marassen van den Jood Pereira werd het Prinselijk paar, dat te Soestdijk resideerde, in de weelderig ingerichte ontvang- en eetzalen aan tafel ontvangen (Br. en Fr. blz. 438). Algemeen kan gezegd worden: Aan het hof der Oranjevorsten behoorden de Joden tot de geziene gasten.

Hoe die reusachtige vermogens der Joden bijeengespaard waren, kan in het kort aldus beschreven worden. Tengevolge van hun langdurig verblijf in Spanje en van de handelsbetrekkingen, die zij daar met Noord-Afrika en de overige kusten der Middellandsche zee onderhielden, waren de te Amsterdam en elders in ons land aangekomen Joden zeer welvarend. Toen nu tengevolge van den koenen zeevaardersgeest der Hollanders nieuwe bronnen voor handel en industrie aangeboord werden, en die bronnen inderdaad van groote waarde gebleken waren, was het Joodsche kapitaal dadelijk bij de hand om daarop in belangrijke mate beslag te leggen. Handelsmaatschappijen op aandeelen rezen uit den grond op en een uitgebreide handel in die aandeelen ter beurze, en ook in producten, die in de koloniën en het moederland verbouwd en aan de markt gebracht werden, was het gevolg daarvan. De Amsterdamsche handel nam een hooge vlucht en de Joden zorgden daarin door hun zuidelijke en oostersche relaties en door hun speculatie ter beurze een belangrijk aandeel te verkrijgen.

Natuurlijk konden Joodsche zwendelpractijken daarbij niet uitblijven, waarvan verschillende schandalen het gevolg waren. Bekend is in dit opzicht de geweldige windhandel in tulpen, die reeds in het begin der 17de eeuw ons land in opschudding had gebracht, aangezien door dikwijls gefingeerde navragen naar die Parijsche modebloem de prijzen tot in het onzinnige werden opgedreven; en even groote beroering ter beurze bracht ook de zwendel in nagenoeg waardelooze „Mississippi"-aandeelen.

Aangezien het den Joden nooit te doen was om door den handel te voorzien in werkelijk bestaande behoeften, maar alleen zonder te werken de grootst mogelijke winsten te maken, werd de handelsmoraal en de ondernemingsgeest door hun practijken volkomen ondermijnd. En dit opzet nam nog schrikbarend toe, nadat de Joden in 1796 tengevolge van de Fransche revolutie volledige burgerrechten hadden verkregen.

Omstreeks het midden van de 18de eeuw hadden de Joden in Nederland in hun strijd om zich van de economische en politieke macht meester te maken, een bondgenoot gekregen tengevolge van de stichting van eenige vrijmetselaars-loges. Gaandeweg hadden deze een niet geheel onbelangrijken invloed verkregen, doordien hare leden zich voor de leuzen en leerstellingen der Fransche revolutie inzetten, die zij op allerhande wijzen trachten te verspreiden, o.a. door de stichting van scholen onder leiding van de Maatschapppij tot Nut van 't algemeen, waardoor die beginselen ook bij de opvoeding en bij de jeugd ingang vonden.

Politiek organiseerde de vrijmetselarij zich, naarmate de 18de eeuw voortschreed, in de partij der „Patriotten", die alle heil voor het Nederlandsche volk van Frankrijk verwachtte. Een schromelijke verdeeldheid, die toch alreeds langen tijd tusschen de regentenklieken en de Oranjeklanten had bestaan, werd nog duizendvoudig vergroot en doemde ons volk tot absolute onmacht. Met jubelkreten werden de legers der Fransche revolutie hier binnengehaald; het Nederlandsche volk was bereid zich tot knechtschap aan Frankrijk te leenen.

Maar Joden en vrijmetselaren juichten over het behaalde succes en zetten hun pogingen tot ondermijning van den volksgeest na de restauratie met verdubbelde kracht voort. Hoe de invloed van de Joden en hun handlangers in den loop van de 19de, en vooral ook van de 20ste eeuw hier nog is toegenomen, door de gaandeweg verworven beheersching van handel en industrie, van de achtereenvolgende demokratische regeeringen en van een slaafsche demokratische pers, is al voortdurend in „De Misthoorn" uiteengezet, en de harde strijd, dien het nationaal-socialisme heeft moeten voeren en nog steeds moet voeren, om ons volk van den verderfelijken invloed van de geheime machten te overtuigen, is wel het beste bewijs voor de verwording, die dit volk door Jodendom en vrijmetselarij heeft ondergaan. Onbewust van den werkelijken toestand had ons volk zich gewend aan de knechtschap, waartoe het door de geheime machten was

Nog eischt men van de gemeenheid
geen betaling van 't gelag;
en de duivelsche drieëenheid
komt weer langzaam voor den dag.

E.D.D. vereent zijn mannen
onder 't Unie-schild, in 't groot,
en vervolgt de oude plannen
onder leiding van den jood.

veroordeeld en ook werkelijk gebracht. Ja, men wilde zich zelfs niet in dien toestand indenken en had voor de waarschuwende stemmen van een Dr. Abraham Kuijper en een Prof. Bolland, en van anderen niets dan geringschatting en rechterlijke vonnissen over.

Het geluk is ons echter ten deel gevallen, dat het zoozeer levenskrachtige Duitsche volk ons is te hulp gekomen om weer onszelf te worden, om het bewustzijn in ons volk te wekken en te doen herleven, dat wij als Germanen aan de zijde van het Duitsche broedervolk behooren te staan en dat van heulen met Joden en Jodenvrienden nimmermeer sprake mag zijn.

Nadat het jodendom aan het einde der 18de eeuw met de overige groepen der Nederlandsche bevolking gelijkgerechtigd was geworden en deze toestand bij de grondwet van 1815 bevestigd was, begonnen de geheime machten, Jodendom en Katholieke Kerk min of meer stelselmatig hun economische macht uit te bouwen. Want ook de katholieken waren te voren aan beperkende bepalingen onderworpen geweest.

Voorloopig bepaalde de katholieke kerk zich tot het gebied van den kleinhandel in allerhande artikelen. De vorming van een talrijken en bloeienden middenstand was wel het belangrijkste en het meest in het oog vallende doel der Kerk, waarmee immers een daarmee verband houdende uitbreiding van het aantal katholieke stemmen bij de verkiezingen voor de volksvertegenwoordiging gepaard ging. Omstreeks het einde van de 19de eeuw kon gezegd worden, dat een overgroot percentage der middenstandszaken in handen van het katholieke volksdeel was. Tegen lage renten werden door de Katholieke Kerk gelden voor het openen en instandhouden van katholieke, meest winkel-, zaken beschikbaar gesteld.

Het jodendom daarentegen pakte de uitbreiding van zijn invloed voor het grootste deel op heel andere wijze aan. Aangezien het aantal joden hier te lande te gering was, om ooit op een democratische overwinning naar hun aantal stemmen te kunnen hopen, stonden voor de joden slechts twee andere wegen open: zich door indringing in de liberale en aanverwante partijen, en na de stichting der marxistische partijen ook hierin, door middel van hun goud zich een overwegenden invloed te verzekeren, gepaard met een volkomen beheersching der pers met behulp van datzelfde goudmiddel.

Het stichten van groote ondernemingen, van banken en handelmaatschappijen of ook van in Indië werkende cultuur-ondernemingen, die met enorme kapitalen werkten en groote winsten beloofden, alsook het verschaffen van gelden voor politieke doeleinden, lag meer in de joodsche lijn. En wat de beheersching der pers betrof, hiervoor had de jood Moses Montefiore, geboren te Livorno in 1784, die in 1837 sheriff (eere-burgemeester) van de Londensche City werd, het jodendom in een rede op het joodsche congres te Krakau de noodige aanwijzing gegeven met de woorden:

„Wat bazelt ge toch? Zonder succes roept ge staatsleeningen en staatsbankroeten te voorschijn. **Zoolang we niet de dagbladen van de geheele wereld in onze handen hebben om de volken te misleiden en te verdooven, blijft onze heerschappij een hersenschim."**

Bij dit alles kon het jodendom op den steun der vrijmetselarij rekenen. En ook omgekeerd!

Van het grootste belang voor beiden was zich in den democratischen staat van de hulp der arbeiders, van de massa, te verzekeren, zooals de jood Baruch Levi al in een brief aan Karl Marx had uiteengezet, die in de „Revue de Paris" (Jg. 35) werd gepubliceerd:

„Het joodsche volk, als geheel genomen, zal zijn eigen Messias zijn. **Zijn heerschappij over de wereld zal bereikt worden door de vermenging van alle overige rassen, de opruiming van alle grenzen en monarchieën.... en door de stichting van een wereldrepubliek, die overal den Joden het burgerrecht zal verleenen. In deze nieuwe organisatie der menschheid zullen zonder oppositie overal de zonen van Israël, over de geheele wereld verspreid, het heerschende element zijn, vooral als het hun gelukt de massa der arbeiders onder de vaste leiding van eenigen hunner te brengen. De regeeringen der volken, die deze wereldrepubliek vormen, zullen met behulp van de overwinning van het proletariaat, zonder inspanning in joodsche handen komen. Het privaatbezit zal dan door die regeeringen van joodsch ras afgeschaft kunnen worden, die dan overal het staatsvermogen zullen beheeren.** Zoo zal dan de belofte van den Talmoed in vervulling gaan, dat de joden, als de tijden van den Messias gekomen zijn, de sleutels der bezittingen van alle volken der aarde in handen zullen hebben."

In dit volledige program voor de joodsche actie vallen eenige treffende punten op te merken:

1. Het eerste middel ter bereiking van het doel: „de vermenging van alle overige rassen" en het doel zelf: „de stichting van een wereldrepubliek" stemt volkomen overeen met het program der vrijmetselarij.

2. Het tweede middel: „de massa der arbeiders onder de vaste leiding van eenigen hunner, n.l. van eenige joden, te brengen", was hun tot vóór kort volkomen gelukt. Immers hiertoe werd het stelsel der „vrijgestelden" of „bonzen" uitgevonden, die volkomen afhankelijk waren van de plutokratische heerschers, en de voorschriften van dezen hadden op te volgen, hetgeen op dit oogenblik wel zeer duidelijk blijkt, nu die bonzen nog steeds vijandig blijven staan tegen het nationaal-socialisme en zijn grooten Führer.

Inderdaad is dit punt wel het belangrijkste succes, dat het jodendom in de 20ste eeuw had te boeken. Immers het verschafte hun een zeer grooten politieken invloed door middel van de marxistische en vrijzinnig-democratische partijen, terwijl ook de liberale partij, door middel van de vrijmetsela-

En wat den wassenden, economischen en kultureelen invloed betreft, ook daarover kon het jodendom gedurende de laatste beide eeuwen meer dan tevreden zijn.

(Wordt vervolgd).

De onvermoede machten van de Telegraaf.

(Zie het artikel van Prof. Mr. van Hamel van Zondagochtend 13 April '41).

Een lezer schrijft ons:

Nu U toch in Uw uitmestingsblad die Pasquino op de korrel genomen hebt, nu wilt U wel even Prof. Mr. J. A. van Hamel op den korrel nemen, die ook in de kolommen van de „Jiddische Telegraaf" gaschtvrijheid geniet. De Telegraaf drukt er een clichétje van Prof. van Hamel bij af, opdat wij toch niet in onzekerheid zouden verkeeren dat volgens de chromosomentheorie, een joodsch inslagje bij Prof. van Hamel opgeld doet!

Deze schrijver, van volgens de „Tellegraaf" twee treffende Paaschverhalen, die tot... overpeinzing leiden(!), moest ook weer zoo noodig à la Pasquino, zich ten behoeve van de Engelschen vasthouden aan de Joodsche vereering.

Immers in dit Zondagochtendverhaal van den Professor laat van Hamel den Landvoogd van JUDAEA (zooiets als plan Zuid in Mei '40 in Amsterdam) zeggen:

„Tijdens mijn diensttijd in Judaea (vergelijk dus Prof. van Hamels bedoeling met den huidigen Duitschen landvoogd van Nederland, Dr. Seyss Inquart) hebben de joden mij verveeld...." Pontius Pilatus, zegt van Hamel, **had er de jicht(!)** begrijp U?)... En dan gaat van Hamel verder: „Ook de Joodsche vrouwen waren erg fanatiek. Van Hamel laat dan in het verhaal nog Pontius Pilatus verliefd worden op een joodsche vrouw met „rossige" vlechten, die een kunstige danseres was.

„Steeds heb ik haar gevolgd," schrijft de professor in de „Tellegraaf" dan van Pontius Pilatus....

Dán, gaat het verhaal in de Telegraaf verder, schoot Prof. van Hamel nog een ander verhaal zóó maar te binnen; n.l. dat eenige „officieren onzer Nederlandsche (?!) Marine — ik vernam het uit den eigen mond, maar het is jaren her, zegt de Prof. er bij — eens met hun eskader (!?) te gast waren te Cadiz. Ook waren er nog officieren van het Leger bij. Het feest werd vroolijk, zooals marine feesten zijn, zegt van Hamel, (ja dat weten wij van de Zeven Provinciën, dat vlaggeschip van onze onbeschermde „gordel van smaragd", dat lustig wegvoer met wat zwarte stokers, toen de heeren officieren zich in de soos zaten te bezatten) en na tafel was er een drukke conservatie. Mr. van Hamel gaat dan verder en schrijft: „Eén onzer jonge luitenants **schoot** den Spaanschen admiraal aan (zoo staat het er werkelijk en letterlijk, Hooggeachte Redactie, dus: „De aangeschoten admiraal", kan het mooier en toepasselijker?) en zeide: „Wie zou nu zeggen, Admiraal, dat U en wij, Admiraal, de Spanjaarden en de Nederlanders, jarenlang tegen elkander oorlog hebben gevoerd?"

De Spaansche Admiraal moet toen geantwoord hebben, en dat is de clou van het stuk, dat hij daar niets van wist, dat het bepaald een misverstand moest zijn, „en toen onze jonge luitenant volhield", aldus Prof. van Hamel, dat het toch heusch zoo was, zeide één der aanwezigen: Mijnheer bedoelt den opstand in de Vlaamsche provincies"?

Ja, dat bedoelde mijnheer.

En dan gaat Professor de analogie opschrijven van toen en van nu: „Hier komt het:... „door de diepste neerslachtigheid gevoerd, door BESCHEIDEN BURGERIJEN, (Ja waarachtig, het staat er, wat zegt men van zulk een aanstichting tot opstand door een hoogleeraar? M. van C.), stille steden, een VASTBERADEN VOLK.

En dan gaat Professor de analogie opverder:... „Hij zou hebben gesproken van Spaansche élite-legers, machtige diplomatie, WAARAAN MET NIET VERMOEDE MACHT HET HOOFD GEBODEN WAS. Van levens, nameloos, en bescheiden, van geniale veldheeren van Europeesche vermaardheid, en... met alle middelen toegerust (heusch het **staat er, lees het Hetze blad de Telegraaf** maar na van Zondag 13 April), die ten slotte... **genoopt** waren, deze onaanzienlijke macht te **erkennen**(!!!).

Enfin, laten wij stoppen met de aanhaling van dit ophitsingsartikel. Misschien is de schrijver op dit moment reeds gevat. Hoe is het mogelijk, dat een Hoogleeraar op bevel of op instigatie van de Telegraaf **zoo ver durft gaan** om de schitterende Duitsche Stoot-kop-troepen te vergelijken met die **Spaansche** HUURLINGEN uit den 80-jar. oorlog. Infamer beleediging is niet denkbaar voor de Duitsche weermacht.

Ik hoop dat de Redactie van de Misthoorn dit artikel ter vertaling doorgeeft aan Duitsche zusterbladen. Dan kan men in Duitschland nog eens zien hoe er in Nederland nog goede Germaansche psychologen zijn, die die pro-Engelsche leugenhetzes voeden door aftandsche hoogleeraren artikelen te laten schrijven.

Doch onderschatte men niet den invloed die dergelijke artikelen in een veel gelezen blad als de Telegraaf kan hebben.

Van Hamel, trekt dan de moraal, die ik hier levensgroot en vol weergeef:

„Uitheemsche volkeren verwonderen zich, en het scheen hun ongeloofelijk dat men den machtigsten koning van Spanje had kunnen afdwingen een erkentenis der vrijheid van de vereenigde gewesten (Nederland) en een groot deel des handels op Indië(!!!). (Dit heeft Jan Wagenaar, de geschiedschrijver, aan Philips den tweeden in den mond gelegd).

En dan Hooggeachte Redactie komt er nog een psychologische brutaliteit, die haar grenzen niet kent. N.l. in van Hamels slotzin: „Men duide mij niet profaan. Ik weet dat het gebeurde in Juda van onmetelijker beteekenis is dan dat in de Vlaamsche provincies. Maar ook het voortbestaan van ons lieve Vaderland vervult ons toch met een verzekering van een macht(!), die... op den eersten aanblik weinig kon worden vermoed...

(Voelen we?)

De tachtigjarige oorlog was nog niets in vergelijking van de onderdrukking der Joden in Judaea.

...Hooggeachte Redactie. Het artikel luidde: „ONVERMOEDE MACHTEN". Van Hamel heeft deze onvermoede machten bloot willen leggen. Wij kennen ze echter, de OZO-schreeuwers en de Engelsche ondermijners.

Laten wij ervoor heden toe bijgedragen hebben de „Onvermoede machten" van het gemeenste blad „de Telegraaf" te hebben blootgelegd. (In een volgend artikel zal ik eens wat uiteénzetten waarom indertijd de Telegraaf de partij Crucq voor geld en goede woorden welgevallig is geweest om de zaak de „Miranda" tot een anti-S.D.A.P. zaak te maken tijdens de gemeenteraadsverkiezingen.

Schrijver dezes heeft onvermoede machten tegen DE TELEGRAAF.

JOODSCHE VRIJMOEDIGHEID.

Tot voor betrekkelijk korten tijd was de heer A. Lobstein, hoofd van een Mulo-school te Hilversum, voorzitter van de neutrale „Vereniging voor Mulo". De maatregelen, die de bezettende overheid voor joodsche ambtenaren getroffen heeft, zouden op hem als hoofd der school van toepassing geweest zijn, ware hij niet — zooals hijzelf ietwat triomphantelijk rondvertelt — „den Duitschers te vlug af" geweest. Kort voordat die maatregelen genomen werden, had hij namelijk wegens het bereiken van den pensioengerechtigden leeftijd ontslag aangevraagd.

Ongeveer te zelfder tijd legde hij ook zijn functie als voorzitter van de Mulo-vereeniging neer. 't Is niet onmogelijk, dat hij den Duitschers ten tweeden male te vlug af wilde zijn, hoewel evenzeer de mogelijkheid bestaat, dat hij van de een of andere zijde een zachte wenk gekregen had. Hij bleef echter lid van het hoofdbestuur, lid van de regelings-commissie voor het Mulo-examen en redacteur van het vereenigingsorgaan. In zijn kwaliteit als lid van het hoofdbestuur woonde hij o.a. de vergadering bij, waarop de Heer Schreuder gehuldigd werd bij zijn afscheid als voorzitter van de Christelijke Mulo-vereeniging, bij welke gelegenheid hij tevens in die hoedanigheid het woord voerde. 't Is wel opmerkelijk, dat niet de voorzitter het woord tot den jubilaris richtte, maar uitgerekend het eenige Joodsche hoofdbestuurslid van de vereeniging.

Nadat verschillende sprekers het woord gevoerd hadden, was de beurt aan den heer Lobstein, „die onder een warm, veelzeggend applaus zijn plaats achter de katheder inneemt," zooals in het officieele verslag staat. Dat warme, veelzeggende applaus voor den jood Lobstein was afkomstig van een groep Christelijke ambtenaren, die geen gelegenheid laten voorbijgaan om te betoogen, dat zij zich ten opzichte van de bezettende macht loyaal gedragen. En toen de leider der vergadering den heer Lobstein dank bracht voor zijn woorden, meende hij daaraan te moe-

ten toevoegen: „Even wilde ik er op wijzen, dat het applaus, waarmede U bij Uw optreden werd begroet, als een bijzonder bewijs van sympathie voor Uw persoon moet worden opgevat. Ik twijfel niet, of U hebt dat op die wijze verstaan." De loyauteit in de kringen van het Christelijk Mulo is blijkbaar van een zeer bijzondere soort.

Intusschen is de heer Lobstein nog steeds hoofdbestuurslid van de neutrale Mulo-vereeniging, lid van de regelings-commissie voor het Mulo-examen en redacteur van het vereenigingsorgaan. 't Komt mij voor, dat het vervullen van deze functies kwalijk te rijmen is met de maatregelen, die de bezettende overheid voor Joodsche ambtenaren getroffen heeft.

't Mulo-examen wordt afgenomen door de organiseerende vereenigingen, maar voor een belangrijk deel gefinancierd uit een tamelijk groot rijkssubsidie, terwijl van de candidaten een vrij hoog examengeld verlangd wordt. Wat de vereenigingen zelf bijpassen, komt neer op een bedrag van enkele centen per candidaat. Menige Mulo-onderwijzer beschouwt het als een buitenkansje, wanneer hij aan het eind van den cursus een paar weken kan examineeren. Er blijft wel niet zoo heel veel over van het vacantiegeld, maar men blijft op de hoogte van wat er gevraagd wordt en verkeert zonder onkosten eens een paar weken in een andere omgeving.

Bestuur en regelings-commissie zorgden er evenwel steeds voor, dat bij voorkeur „welgevallige" leden in de examencommissie benoemd werden. **Zelfs bestond tot voor korten tijd een ingenieus stel regels, met behulp waarvan het den heeren mogelijk was allen te weren, die blijk gegeven hadden op onderwijskundig of organisatorisch terrein met hen van meening te verschillen. Zoo genoten leden der vereeniging** steeds de voorkeur boven degenen, die om principieele redenen geen lid konden zijn. Practisch kwam dat dus hierop neer, dat met behulp van het examensubsidie vereenigingspropaganda gevoerd werd.

Als lid van het hoofdbestuur en van de regelings-commissie heeft de Heer Lobstein nog steeds invloed op de samenstelling van de examencommissie en in het vereenigingsorgaan verschijnen nog geregeld artikelen van zijn hand. 't Is natuurlijk niet te verwachten, dat een Jood vrijwillig een deel van zijn invloedssfeer prijsgeeft; daarvoor ontbreekt 't hem te eenen male aan besef van de verhoudingen, waaronder hij hier leeft. Moge hem dan door de bevoegde autoriteiten duidelijk gemaakt worden, dat hij in Nederland zijn tijd gehad heeft.

Joden en Vrijmetselarij.

Volgens een bericht in het Joodsche weekblad „Die Wahrheit" van 23 Nov. 1934, had het administratieve comité van het Amerikaansch Joodsch congres op 13 Nov. 1934 een beraadslaging gehouden over de bijeenroeping van een Joodsch wereldcongres. Deze bijeenroeping werd uitgesteld; daarentegen werd besloten om in samenwerking met de B'nai B'rith (de integraal joodsche vrijmetselaarsbond) en andere joodsche bonden, een wereldomspannende organisatie in het leven te roepen onder den titel „Raad van joodsche delegatie". „Die Wahrheit" deelt verder mee, dat de B'nai B'rith zich met deze organisatie vereenigde. Doel van de nieuwe wereldorganisatie is om de joodsche belangen bij den Volkerenbond te behartigen. Daarmee is bewezen, dat de B'nai B'rith-loges geen onschuldige weldadigheidsvereenigingen zijn, maar werktuigen van het politieke jodendom.

Na opheffing der beruchte Radenregeering in Boedapest werden door de Hongaarsche regeering in 1920 alle vrijmetselaarsorganisaties geliquideerd en alle documenten in beslag genomen ten einde het aandeel der vrijmetselarij aan de revolutie vast te stellen. Uit deze geheime documenten, bleek dit vermoeden juist en werd ook de steeds herhaalde joodsche bewering weerlegd, dat vrijmetselarij en jodendom niets met elkander gemeen hebben. Tevens werd gecanstateerd, dat de vrijmetselaars de joodsche tijdrekening gebruiken, dat de eed der vrijmetselaars en hun paswoorden aan de Hebreeuwsche taal zijn ontleend en dat 92 % van de logeleden te Budapest joden waren.

Onder den titel „De Vrijmetselarij in Hongarije" gaf de Unie van Christelijke en Vaderlandsche bonden in Hongarije een werk uit, waarin op grond van het in beslag genomen materiaal het staatsgevaarlijke der geheime joodsche bonden werd openbaar gemaakt. Over dit **werk schreef Dr. Julius Gesztesi uit Boedapest in Band III van het** groote werk van E. Jouin „Le Peril Judeo Maconnique" Paris 1921 bldz. 120, een artikel, waarin hij onder meer meedeelt:

„Bij de vermelding der rol, die de vrijmetselarij in het sociale leven gespeeld heeft, wijst de samensteller van het werk („De Vrijmetselarij in Hongarije") op de buitengewone beteekenisvolle beslissingen van het in het jaar 1897 door de loges B'nai B'rith te Basel gehouden congres. Volgens een gevonden document zeide de Grootmeester gedurende een zitting van dit congres:

„Wij moeten een oproerigen geest onder de arbeiders aankweeken; zij zijn het, die wij op de barricaden moeten zenden en gelijktijdig moeten wij er voor zorgen, dat hun eischen nooit vervuld worden, want wij hebben hun ontevredenheid noodig om de christelijke maatschappij te vernietigen en om zooveel mogelijk de anarchie te bevorderen. Het oogenblik moet komen, waarop de Christenen zelf de joden smeeken om de heerschappij over te nemen."

LOUIS NOIRET.

De Heer **Louis Noiret** (echte naam Schwarz) die in onze berichtjes over Joodsche „khunst" een jood was genoemd, heeft ons het bewijs gebracht dat hij **niet van joodschen bloede** is.

Wij herstellen hiermede, onder betuiging van spijt, onze eerste foutieve berichtgeving.

Joodsche „Khunst" zonder einde.

Wij ontvingen het Odeon-gramofoonplaten-prospectus No. 2 van Maart 1941.

De platen moeten, volgens een aankondiging op de voorpagina boven het portret van August de Laat, **Hollandsche** opnamen zijn.

Onder de draaiorgel-opnamen vinden wij dan:

„Morgen gaat het beter", Muziek van den **Jood Max Tak.**

„Hoera voor het garnizoen", Muziek van den **Jood Bob Scholte.**

Verder beveelt men ons opnamen aan van het orkest van Joop de Leur (is deze de Leur een Jood?) met refreinzang van den **Jood Bob Scholte.**

Het schellakmengsel waaruit men gramofoonplaten maakt, mijne heeren van Volksvoorlichting en Kunsten, kan worden omgesmolten en opnieuw gebruikt. Hier is de jiddische „Khunst" gemakkelijk te vervangen door waarlijk Nederlandsche. Wat dunkt U?

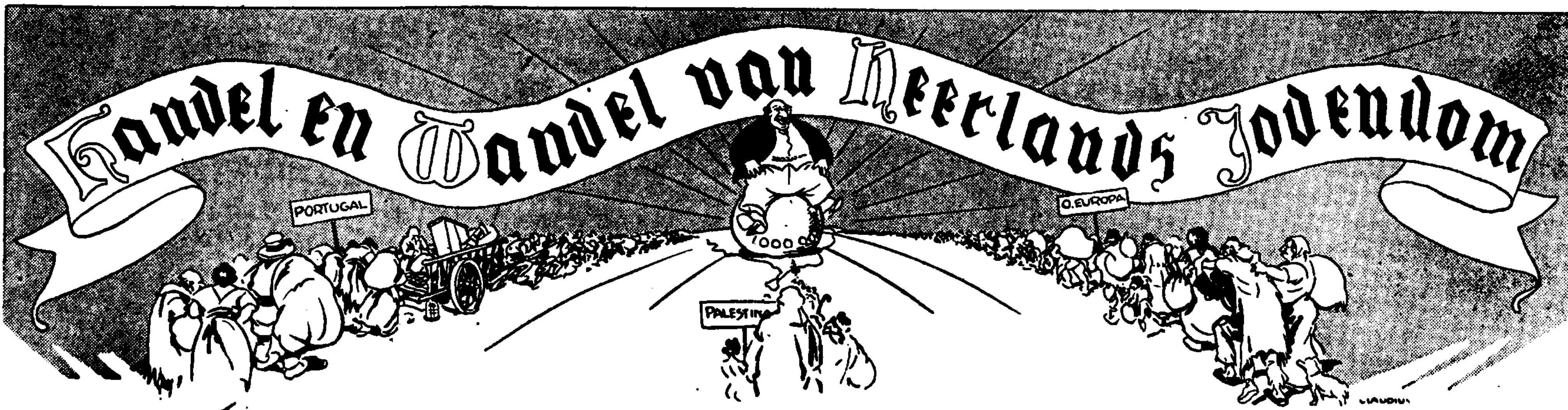
VOORWAARTS.

Geen slaven van joden!
Geen slaven van 't goud!
Eendrachtig tezamen
aan 't nieuwe gebouwd!

Voor 't kroost der Germanen,
eens trotsch op hun stand,
herrijst weer de glorie
in 't aloude land.

Nu saam aan den arbeid,
tot heil van ons volk.
Niet wachten, niet stilstaan,
Uw hart zij Uw tolk.

Geen slaven van joden!
Geen slaven van 't goud!
Komt mannen van Neêrland
Aan 't nieuwe gebouwd!

9

....en werd hun eldorado Amsterdam.

Ze gingen voorts naar Hamburg en naar Londen;
ook daar was plaats voor volk van hun allooi.
Ze gingen waar ze wakkre zeelui vonden,
die 't leven waagden voor een jodenfooi.
Maar mozaisme wou men ginds niet dulden;
men strafte talmoed-joden, niet zeer tam;
dus kozen zij, voor Pond en Mark, den Gulden
en werd hun eldorado Amsterdam.
Een kruideniersland was voor hen behoefte
en dus kwam hier hun generale staf.
Den poorterseed, dien legde het geboefte,
waarschijnlijk met een knipoog, rustig af.
Wel gaf men een vermaning aan de dieven,
omdat slechts Christendom was toegestaan,
maar zij judaiseerden naar believen
en van den eed trok zich geen Jood iets aan.

Zoo was ons Volk. Reeds omstreeks zestien honderd
trok het de Joden, om hun duiten, voor.
Wie is drie eeuwen later nog verwonderd
dat Nederland verjoodscht is door en door?
Een soort rabbijn kwam hier in deze tijden,
Oerie Ha levie, 'n echte talmoedjood
en die begon Marranen te besnijden
en deed dat werkje grondig en in 't groot.
Ze hadden reeds in 't stadsbestuur vazallen
en stoorden zich daarom niet aan 't verbod.
Zoo waren dan ook weldra bijna allen
teruggekeerd tot Jahwe, Juda's God.

....dat Nederland verjoodscht is door en door!

De aard van 't Joodsche ras verandert nimmer,
dat leert ons de historie altijd weer.
Van welk geloof hij is, de Jood lééft immer
volgens zijn ultra-vunze talmoedleer!
Doch 't Christendom, dit harnas der belangen,
was nu dus tot hun vreugde van de baan
en om dit goede masker te vervangen,
schaften ze zich nu andre namen aan.
Bij voorkeur werden bijbelsche genomen,
die klonken goed in 't Calvinisten oor.
Waar klank meer geldt dan daad bij deze vromen,
ging Juda rustig met zijn zwendel door.

....beschuldigd door een opgepakten steler.

Oerie Ha levie, de rabbijn, bleek heler
en werd voor dat bedrijf gearresteerd,
beschuldigd door een opgepakten steler.
Hoe heeft de brave rabbi zich geweerd!
Zijn naam was, naar hij zeide,.... Philips Joosten
en hij was slager en werd valsch verdacht,
want hij had voor zijn broeders uit het Oosten
te Amsterdam alleen maar vee geslacht!
Dat was het eerste verhoor. Maar bij het tweede
hield hij, met al de radheid van zijn ras,
een jiddisch-sissend-vochtig-kromme rede
met de conclusie dat hij.... rabbi was!

.... een jiddisch-sissend-vochtig-kromme rede

Hij had hier slechts aan „feesten" meegedaan.

Ten derden male in verhoor genomen
verklaarde hij, dat zeekre Juriaan
hem had veroorloofd om naar hier te komen.
Hij had hier slechts aan „feesten" meegedaan.
Ten vierden male voor de overheden
zei hij, met de brutaliteit van 't ras,
dat hij niet had geheeld en niet besneden
en dus geheel en al onschuldig was!
Ze waren toen, als nu, perfect in 't liegen
zooals door de kronieken wordt vermeld.
Ze leefden toen, als nu, slechts van bedriegen
en kenden slechts één heiligdom: het geld.

Die „sterke economische positie
verstandig aangewend" maakte hen vrij.
Zoo spreekt de Jood, naar jiddische traditie,
als iets bereikt wordt door omkooperij!
Ze doen als regel dat wat ze niet mogen
en de brutaliteit verhoogt hun gijn.
Ze bouwden dan ook kalm een synagoge
in 't Jodencentrum, nu: Waterlooplein.
Hans Gerritsen zou bouwen voor die Joden,
maar de vergunning was niet aangevraagd
en daarom werd het zaakje hun verboden.
't Brutale tuig had iets te veel gewaagd.
Toen werd de zaak weer jiddisch-sluw bekeken.
Ze zegden het contract den bouwer op,
omdat hij.... van 't bestek was afgeweken;
en Gerritsen bleef zitten met den strop!
Natuurlijk echter kregen ze de panden
voor hunne synagogen later toch.
In 't centrum van de hoofdstad dezer landen
staan ze, tot onze schande, heden nog!

.... en Gerritsen bleef zitten met den strop!

(Wordt vervolgd).

De woestijnnomaden van vroeger.

III.

De Hebreeërs verliezen hunne vrijheid.

Het hoofdstuk dat thans aanbreekt in de geschiedenis der joden is van bijzondere beteekenis voor de vorming van hun volkskarakter. Maar niet minder voor ons, waar het een helderen kijk verschaft op den aard daarvan.

Is het dáárom, dat over dit tijdperk blijkbaar zoo weinig licht is ontstoken? Zelfs Browne, die overigens de lotgevallen van zijn volk op den voet volgt en niet is getreden in het Bijbelsche spoor, dat een vooropgezet en tendentieus doel beoogt, glijdt met een paar zinnen over dezen belangrijken tijd heen. Deze vormt den overgang van de voorgeschiedenis der semietische stammen naar het zelfstandige optreden van de eigenlijk joodsche. En van de weinig bekende voortijd naar die, waarmede de bijbel begint.

Deze twee gedeelten passen slecht aan elkaar, indien men de in den bijbel gegeven voorstellingen wil handhaven. En daaraan te tornen zou immers het gansche schoone gebouw van „uitverkoren volk" en zoo meer, bedenkelijk aan het wankelen brengen. Slechts omhangen met een nevelachtigen sluier, kan deze periode haar uitwerking missen.

Een andere schrijver, S. M. Melamed, eveneens een jood, raakt er in zijn boek „Die Psychologie des Jüdischen Geistes", dan ook zichtbaar mee verlegen en spreekt zichzelf binnen het bestek van enkele bladzijden herhaaldelijk tegen.

Toch danken wij hem een aantal gegevens, waaruit, mede aan de hand van enkele andere, welke te vinden zijn bij prof. J. H. Breasted „Geschiedenis van Egypte", een verantwoord geheel is samen te stellen.

Hoe lang het verblijf van de joden in Egypte heeft geduurd is slechts bij benadering aan te geven. Melamed spreekt van enkele eeuwen, doch een zeer lange periode kwam hem in zijn betoog te stade. Toch is er alle reden om aan te nemen, dat de periode inderdaad lang is geweest. Tusschen een vrijwel ongestoord nederzetten in een randgebied van een gering aantal zwervende herders, tot een uiteindelijk in slavernij geraken van een volk, moet wel een lang tijdsbestek liggen. Vooral als wij in aanmerking nemen dat in tusschentijd enkele opeenvolgende maatregelen tegen de joden waren uitgevaardigd, in strengheid toenemend, die stuk voor stuk hun ontoereikendheid moesten bewijzen voordat een andere volgde. Bovendien was het gezelschap, dat wij als een volkomen ongebonden nomadenstam hebben zien neerstrijken, tot een zekere mate van geregeldheid gekomen. Ware dit niet het geval geweest, dan zouden zij nimmer toestemming hebben gekregen tot het uitoefenen van een handel in vee, dat een zekere vrijheid van bewegen meebracht. Evenwel zie men hierin niet het bewijs van een deelname aan het leven van de Egyptische bevolking, want het land van Gosen, in de moerassen-delta, lag op aanmerkelijken afstand van Thebe, het toenmalig centrum des Rijks.

Met dit privilege hadden de joden vasten voet gekregen te midden van een volk in een vruchtbare streek — een zucht die hun in het bloed — en nu trachtten zij zich daar op hunne wijze te installeeren. Bij afwezigheid van elk spoor van organisatie, geen gezag erkennend, geen regel huldigend, moesten zij op den duur onvermijdelijk in botsing komen met de inheemsche bevolking, die reeds eeuwen van beschaving achter zich had. Arbeid, zoowel als eerbied voor anderer goed was hun volkomen vreemd — immers zelfs onderling pleegden zij roof en diefstal — en daar zij zich bovendien snel vermenigvuldigden, waren zij als een abces dat zijn vergiftigende uitwerking onder het Egyptische volk deed gevoelen.

Voor het eerst in hun geschiedenis bevonden de joden zich in een geordende gemeenschap, voor het eerst had men hun eenig privilege toegestaan en reeds deze eerste keer werd hunne mentaliteit oorzaak van hunne uitstooting. Hoevele malen daarna zou zich dit herhalen.

En hoevele malen zou ook dezelfde „verklaring" hiervan worden gegeven, namelijk deze, dat het gastvrijheid verleenende volk, ijverzuchtig geworden door der joden succes óf kennis óf macht óf wat voor superioriteit dan ook, hen gingen haten en vervolgen.

Zoo schrijft Melamed: „In Egypte, met zijn ontwikkelde civilisatie en met zijn goddelijke vereering der dieren, konden de joden hun herdersleven niet meer voortzetten en daar iedere herder een halve handelaar is, legden zij zich spoedig op den handel toe; en zij handelden, doordat zij privileges hadden en zich vrij bewegen mochten, met succes. Deze wisseling van hun beroepsleven had tengevolge:

1e. dat de haat van de ingeborenen tegen hen groote afmetingen aannam;

2e. dat naar aanleiding van de door de joden genoten bewegingsvrijheid een revolutionnaire geest onder de ingeborenen ontstand en dat tengevolge van die wassende revolutionnaire gezindheid, de haat van de heerschers zich tegen de joden keerde. De invloed van de joden ontwikkelde zich midderwijl tot een belangrijke hoogte in het maatschappelijk leven en de haat jegens hen wies in dezelfde mate."

Vervolgens krijgen we dan het zich in hun macht bedreigd voelen van de heerschers, waarna de arme-onschuldige-joden tot slavernij worden gebracht.

We zien uit het verloop in elk geval dat de van de woestijn verlossing zoekende vluchtelingen, na verloop van tijd lastige indringers waren geworden, wier levensgewoonten in hevige botsing kwamen met die der Egyptenaren.

Daar kwam nog een belangrijke factor bij. Ramses II onder wiens regeering aan den joden de vrijheid ontnomen werd, verplaatste zijn residentie van Thebe naar het Noorden.

Zijn vermaarde tempelbouw-woede vierde hoogtij in deze nieuwe streken en langzamerhand werd daardoor ook het Noorden en Noord-Oosten van Egypte dichter bevolkt. Tengevolge daarvan kwamen de Egyptenaren ook in nauwer contact met de joden in het land van Gosen zoodat toen het jodenprobleem meer en meer accuut werd.

Toen bleek dat hun bewegingsvrijheid in deze gewijzigde omstandigheden hinderlijk werd, was daarvan het eerste gevolg, het intrekken van dit privilege. Voorts spreekt de bijbel van den drastischen maatregel, waarbij alle pasgeboren jongens gedood moesten worden. Deze bijzonderheid, welke wij anders aan een verregaande wreedheid geneigd zouden zijn toe te schrijven, wordt in dit verband in de rij van noodzakelijk geachte beperkingen, aannemelijk.

Weer weten wij niet voor hoe lang dit gebod gegolden heeft en dus ook niet hoe intensief de vermeerdering der joden op deze wijze is tegengegaan.

Wel weten wij dat daarmee nog niet het einde was gekomen aan de botsingen met volk en overheid. Zij (de joden) maakten zich „führbar" zegt Melamed en getuigt dan verder: „Egypte was toentertijd reeds een politiek en sociaal stevig georganiseerde staat, die in zijn midden voor vagebondeerende herders geen plaats had. De haat van de Egyptenaren tegen de joden was zoowel ethisch als politiek en sociaal gefundeerd, want men verdroeg geen politieke noch maatschappelijke bandeloosheid."

Toen nu bovendien Ramses II dwangarbeiders te kort kwam, welke hij niet meer uit veroveringstochten in Azië meevoerde sinds de krijg geëindigd was, leidde dit tenslotte tot het opleggen van het slavenjuk aan de joden.

Interessant en voor ons doel nuttig is het nu, even aandacht te schenken aan de wijze waarop de joden deze slavernij verdroegen. Daarin immers ligt een belangrijk gegeven voor het beoordeelen van hun volkskarakter, waarvoor in deze periode de grondslag werd gelegd.

De bijbel duidt slechts in 't kort aan, dat een aanmerkelijk deel des volks aan de „Egyptische" levensverhoudingen gewend geraakte. Melamed schetst ons hoe korte opflikkeringen van vertwijfeld verzet de lange perioden van doffe verslagenheid afwisselden, om te besluiten dat hun geest zich ten slotte op zichzelf en hun eigen naasten kring geconcentreerd bleef. Zoo en niet anders was het te verwachten van een volk dat nog zoo dicht stond bij zijn, in volkomen ongebondenheid, zwervend bestaan. De angst en het wantrouwen, de onafscheidelijke gezellen op hunne woestijntochten moesten wel na de ondervonden zware slagen aan het volk elke zekerheid en elk geloof ontnemen. „De groote dwangarbeidersmassa", zoo zegt het Melamed, „intellectueel beperkt en door den dwangarbeid en den druk gedemoraliseerd, leefde slechts in den allerengsten kring van het oogenblik en dacht in het geheel niet aan de toekomst."

Hoe stond het intusschen met hun religie? Getrouw aan hun gewoonte zullen zij bij aankomst in Egypte zich een nieuwe god hebben aangeschaft, die machtig was in deze streek. Maar daar niet gebleken is van een zelfstandigen eeredienst ligt het vermoeden voor de hand dat men eenvoudig die der Egyptenaren overnam. In elk geval zal in ons volgend artikel blijken, dat de theorie als zouden de joden naar Egypte zijn gekomen met overblijfselen van een joodsche religie en een aanleg voor het monotheïsme, in het licht der feiten volkomen onhoudbaar is.

GEEN HALF WERK.

Een lezer schrijft ons:

Met een groot deel van hetgeen U schrijft in het artikel „Geen half werk" in de Misthoorn van 10 Mei '41, zijn wij het volkomen eens, echter niet met Uw opvatting over jazz-muziek. Jazz-muziek is, indien ontdaan van negerinvloeden, zooals deze bij het jazz tot uiting komen, een zuiver Germaansche muziek.

Het is een opmerkelijk verschijnsel, dat joden geen goede jazz-muziek kunnen spelen of componeeren en daar afwijzend tegenover staan. Uit dit feit blijkt, dat jazz geen joodsche kunst is, integendeel. De jazz is evenals de song een Engelsche, dus Germaansch product. De jazz en de song zijn de meest op den voorgrond tredende muzikale voortbrengselen van het Angelsaksische volk. Evenals de Oostelijke Germanen specialisten zijn in marschmuziek, zijn de Angelsaksen specialiteiten in jazz en songs. En waar ook het Angelsaksische Volk tot het Germaansche ras behoort is zoowel de eene als de andere soort muziek Germaansch.

Wanneer de omroep dus zorgdraagt, dat geen tropische neger-excessen uitgezonden worden, kan er geen enkel bezwaar bestaan jazz-muziek te geven, ook al zijn de namen der stukken en van de „Band" in de Angelsaksische taal gesteld.

Nu wij het toch over den omroep hebben, wil ik er op wijzen, dat wij momenteel voor twee zenders éénzelfde pauzesignaal hebben, terwijl everal elders iedere zender zijn eigen pauzesignaal bezit. Wij moeten hier dus hebben twee signalen voor de twee zenders en één signaal voor de gelijktijdige uitzendingen van beide zenders, dus totaal 3 signalen. Voor een van deze nieuwe signalen geven wij in overweging de melodie van de tweede regel van ons voormalige volkslied: „Ben ik van Duytschen Bloet."

AMSTERDAM

Wat Gorrêe niet lasschen kan
Geef dat gerust den vuilnisman.
Smederij G. J. Gorrêe
GERARD DOUSTRAAT 3-5 TEL. 20787

FOTO - HOMBURG
3 FOTO'S voor de persoonskaarten *f* 0.38
KAMERA'S - ROLFILMS
ALBUMS
ONTWIKKELEN
AFDRUKKEN
VERGROOTEN
CEINTUURBAAN 234
TELEFOON 96330

VINETA-BAR
P. C. Hooftstraat 28
AMSTERDAM
Telefoon 96021
INTIM - GEMÜTLICH

VAN ERTBRUGGEN & ZN.
2de Const. Huygensstraat 42
AMSTERDAM - Telef. 82629
Uw adres voor meubelen,
behang- en stoffeerwerk

SIGARENMAGAZIJN „HOLLAND"
J. v. d. STEEN - 1e v. d. Helststraat 57
Telefoon 95208 - AMSTERDAM
Gratis thuisbezorging

AMSTEL 14, bij de Munt,
daar komen kameraden.
Dat 't daar dus steeds gezellig is,
laat zich gemakk'lijk raden.
„ET JOLDENE TONNSCHE"
AMSTERDAM.

ZUIGERS
Wij fabriceeren (gieten) zuigers voor iederen motor
Alle typen FORD met olieveer onder de pen
N.V. Handel-Mij. Otto Müller
Kerkstraat 425-427 - AMSTERDAM-C

LADDERS — TRAPPEN
KLIMMATERIAAL
A. H. v. WAVEREN, fabr.
het van ouds bekende adres
Zeeburgergad 44 — Telefoon 55028
AMSTERDAM
Levering franco door geheel Nederland

Te Amsterdam, op 't Rembrandtsplein,
Kunt ge onder elkander zijn.
Maakt dus gebruik van onzen tip
En bezoekt allen CAFÉ TRIP
REMBRANDTSPLEIN 35, Tel. 37157

Er is maar één

W. H. MIERSEMANN
Bontwerker - A'dam - Vakdipl. Leipzig
J. Luykenstr. 76, Tel. 28682, Giro 301276
Prachtige collectie ZILVERVOSSEN,
BONTMANTELS NAAR MAAT
PELLERINES, Repareeren, Moderniseeren
zaak van vertrouwen

MEUBELEN
COMPLETE WONINGINRICHTINGEN
GROOTE VOORRADEN
LAGE PRIJZEN
huis en haard
120 MODELKAMERS
HEERENGRACHT 500
VIJZELSTR 77 A'DAM

Begrafenissen
A. H. BIJLAND

M. ZEILMAKER — AMSTERDAM
Schrijfmachinehandel
Marnixstraat 7 — Telefoon 48616
Levering en reparatie van alle kantoormachines

ARNHEM

Wegenbouw Materialen
Steenslag
Hoogovenslakken
Waterbouwsteenen
Zand en Grint
Bestelt U bij
Nr. 115 KRINGHUIS ARNHEM

GARAGE „VITESSE"
Reparatie en Stalling
Rijwielstalling 2½ ct.
G. DIEDERICH
VELPERPLEIN 6 - ARNHEM

Voor al uw drukwerk een goed adres?
Verkrijgbaar op vertoon van
LIDMAATSCHAPSKAART 1941
aan Kringhuis Arnhem

F. A. J. PETERS - ARNHEM
KASTANJELAAN 18 — Tel. 21871 — Giro 110780
Uniformen: P.O. - W.A. - MOT.-W.A.
Waterproof Overjassen - Koppels
Zwarte Hemden - Dassen
ALLE DISTINCTIEVEN
Uitsluitend eerste klas maatwerk
Leverancier funct. Hoofdkwartier

DEN HAAG

N.V. JAN SPIERDIJK
Oudste adres voor
MEUBELEN
Groote Markt 20
hoek Luth. Burgwal
Tel. 116520 — DEN HAAG
SALON-, HUIS- en SLAAPKAMERS

ZIEKENVERPLEGING DUINRUST
voor Chronische, Rustbehoevende
en Herstellende Patiënten
Telefoon 551207
DEN HAAG — Statenplein 21

Behanger - Beddenmaker - Stoffeerder
C. A. WOUTERS
het oude adres van vertrouwen is verhuisd van Obrechtstraat naar
Prins Mauritslaan 158
Nieuw Telefoonnummer 553129
DEN HAAG

TASSERON Kleedingbedrijf
GABR. METSUSTRAAT 74 - Tel. 33.22.07
DEN HAAG
Uniformen - W.A. en P.O. - Koppels
Rijbroeken - Tuniek
ook alleen Overjassen
Stoffen van KRANTZ & ZOON, Leiden

Stoomwasscherij „De Nijverheid"
Ahornstraat 16—18 — Telefoon 335309
DEN HAAG
SPECIAAL VOOR FIJN GOED

M. VAN NASSAU
Tandheelkundige inrichting
Rijswijkscheweg 131
Telefoon 118222 — DEN HAAG

Hotel-Café-Restaurant „BRISTOL"
Stationsweg 46 — 's-Gravenhage
Het aangewezen adres voor de kameraden
Kamers met ontbijt vanaf *f* 2.—
Prima keuken

VOLKSCHE WACHT
Onder redactie van
Ir. H. J. v. HOUTEN I.i.

Door de toenemende belangstelling voor de volksche waarden is het tijdschrift „VOLKSCHE WACHT" thans uitgebreid tot een werkelijk „maandblad", inplaats van het eenvoudige geïllustreerde orgaan, dat reeds jaren het blad der volksche voorhoede geweest is.

Tengevolge van de verschijning van „**HAMER**", die de **verbreiding** van de volksche gedachte op zich genomen heeft, kan VOLKSCHE WACHT zich thans geheel aan zijn eigenlijke taak wijden, n.l. de **studie** en de **verdieping** van de volksche wedergeboorte.

Het Grasmaand-Nr. bevat:
BESCHAVING, „CULTUUR" EN „KULTUUR"
door **Prof. Dr. G. A. S. Snijder**
DE BIOLOGISCHE WAARDE VAN HET BOERENDOM
door **K. W. Boekholt**
OVER BOERENMEUBELS
door **Ir. W. F. v. Heemskerck Düker**
DE STUDIE VAN ONS VOLKSLIED
door **Henk Sweers**
PLAATS EN TAAK VAN DEN KUNSTENAAR IN DE NIEUWE GEMEENSCHAP
door **J. C. Nachenius**
GESCHIEDSCHRIJVING STAATSZAAK
door **Dr. Joh. Theunisz**

Leesgeld: **Fl. 2.50** per halfjaar.
Losse nummers: **50 cts.**
Bij alle kiosken verkrijgbaar.

Vraagt een proefnummer bij:
UITGEVERIJ „HAMER" - DEN HAAG
Frankenslag 115 - Tel. 554936 (2 lijnen)
Giro 202522

Uurwerken. Modern en Antiek
Reparatieinrichting
A. BOERSMA — DEN HAAG
Frederikstraat 70 — Telefoon 114999

Techn. Bur. W. L. Oolgaard Snijder
van Slingelandtstraat 205
Den Haag — Tel. 552034
Electrische en Sanitaire Installaties

HAARLEM

J. VAN ZIJTVELD
HAARLEM
MEUBELTRANSPORTEN
door geheel NEDERLAND
Bergplaats van INBOEDELS
BROUWERSVAART 108-108a
ASSENDELVERSTRAAT 10
TELEFOON 11191

LEIDEN

BOUW- EN AANNEMERSBEDRIJF
„KAAY"
Voor alle groote en kleine bouwwerken
LEIDEN
Hoogewoerd 99 — Telefoon 22536

NIJMEGEN

Kameraden, koopt bij kameraden
(adv.)

Tuinarchitectuur
Vakkundige en moderne tuinaanleg
W. L. HENDRIKS
Gedipl. tuinbouwkundige
DRIEHUIZERWEG 177
Tel. 20069 NIJMEGEN

U zoekt geldbelegging?
Wij dienen U van advies
Adres verkrijgbaar op vertoon
LIDMAATSCHAPSKAART 1941
Kringhuis N.S.B. Nijmegen

Voor alle soorten brandstoffen:
J. H. HENDRIKS
Hatertscheweg 291 — Tel. 23582
NIJMEGEN

Fotografie op elk gebied
Speciaal adres voor amateurs
Adres op vertoon
LIDMAATSCHAPSKAART 1941,
Kringhuis N.S.B. Nijmegen

Voor het nationaal-socialistische boek naar den
„MISTHOORN"-BOEKHANDEL,
Leidschestraat 85 — Amsterdam
Tel. 38895.